XXII. évfolyam 11. szám Ára: 1 forint 1966. március 17

Hidd el, Johnny, a pénz nem boldogít!...

Toncz Tibor rajza

Már csak ez hiányzik

Mészáros András rajza

– Kié legyen?

JAVASLAT

Bevallom őszintén, férfiasan, töredelmesen: eddig nem nagyon érdekelt a futball. Szívesen megnéztem egy-egy mérkőzést, de sohasem tudtam úgy izgulni, lelkesedni, mint mások, még sohasem kiabáltam magam rekedtre, és még sohasem ájultam el egy-egy elhibázott lövés láttán.

De most már engem is izgat a magyar futball jö-

vője, és mohón elolvasok minden tudósítást, nyilatkozatot, kommentárt, glosszát, hozzászólást, és ha van egy kis szabad időm, magam is szívesen elgondolkodom a magyar futball sorsán. Úgy érzem, ez hazafias kötelességem is.

Jó ötletnek tartom például, hogy ezentúl nehezebb, keményebb labdával fognak játszani az edzéseken, de úgy érzem, hogy nem itt van a kutya elásva.

Hanem hol?

Töprengéseim során rájöttem: gyakran olvasom a lapokban, ha a válogatott külföldön játszik, hogy: „... a csapat este, kikapcsolódásképpen, megnézett egy könnyű filmet, aztán korán lefeküdtek."

Szerintem itt van a kutya elásva!

A fiaink mindig könnyű filmeket néznek meg: krimit, cowboy-filmet, vagy valami látványos zenés filmet. Miért nem viszik el egyszer a mi reménységeinket egy súlyos mondanivalójú társadalmi drámához? Talán az jobb hatással lenne rájuk. Talán akkor rájönnének, hogy az élet nem olyan egyszerű, mint a vígjátékokban. Biztos vagyok benne, hogy egy ilyen nevelő hatású film megtekintése után bátrabban néznének szembe a pályán adódó problémákkal. Olyan ez, mint a keményebb labda az edzéseken. Egy-egy komolyabb tárgyú, modern film, amelyben csak dumálnak, de nem történik semmi, megedzi a lelket.

Miért nem próbálják meg egyszer?

Csak itt lehet a hiba, hiszen a szakvezetők mindent megtesznek, ami tőlük telik, és a futballistáink is mindent megtesznek, ami tőlük telik.

És mi lenne akkor, ha a csapat tagjait, kikapcsolódásképpen, néha elvinnék egy-egy szavalóestre vagy a helybeli akadémia filozófiai ülésére?

Tessék egyszer kipróbálni...

Milyen szép lenne, ha egyszer azt olvasnám a lapban: „A csapat késő délután érkezett meg a szálláshelyére. A kapuban autogramkérők hada várta a fiúkat, akik este, kikapcsolódásképpen, meghallgatták X. Y. professzor előadását az alkalmazott matematika fejlődéséről, aztán aludni tértek."

Én, úgy érzem, mindent megtettem, ami tőlem tellett, elmondtam a javaslatomat.

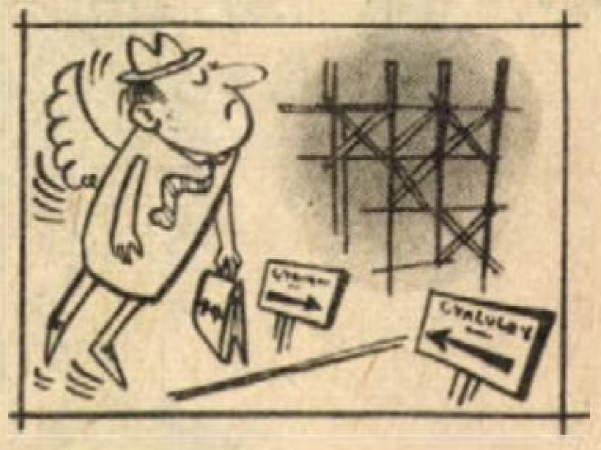
Ha nem fogadják meg, úgy is jó.

Utánam az özönvíz, és a futball-világbajnokság.

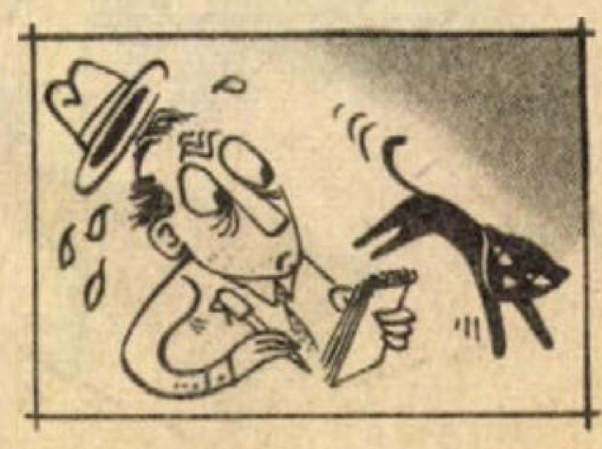
(mikes)

pesti tudósítónktól...

Ember, hová, merre? — sóhajt fel borongós hangulatban az egyszerű halandó, amikor az élet gondjai nyugtalanítják. Pedig ehhez a kérdéshez nem kell világfájdalom, elég elmennie a Szemere utcába, ahol egymással szemben mindkét oldalon tataroznak egy-egy iskolát. Mindkét épület előtt tábla áll: „*Gyalogos forgalom a túlsó oldalon!*" A gyalogjáró ijedten néz körül az úttesten, hiszen ebben az esetben mindegyik oldal túlsó oldal. Azt hiszem, sokkal helyesebb lenne egy ilyen szövegű tábla: „*Gyalogos, ne menj sehova, hanem ott emelkedj a levegőbe, ahol éppen vagy!*"

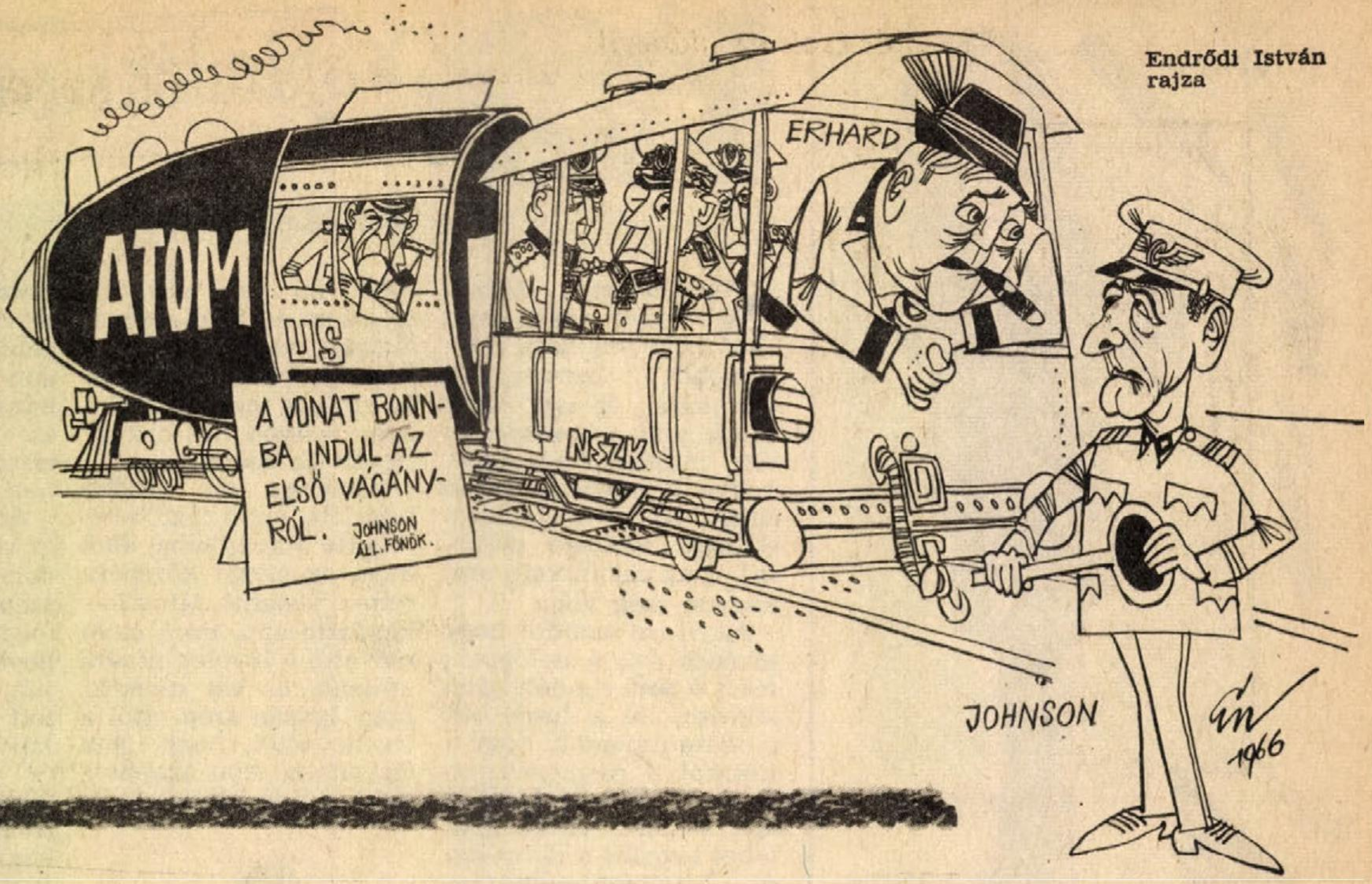

Kikaptam a tévétől, pontosabban Balogh Judit szerkesztő asszonytársától, méghozzá a „Lélektani hadviselés" című külpolitikai krokimmal kapcsolatban, amelyben azt írtam: kár, hogy nem örökítették meg a történelem számára annak az amerikai honatyának a nevét, aki balszerencsét hozó varázstárgyakat, megátkozott ékszereket és más baljós csecsebecsék ledobását javasolta a Vietnami Demokratikus Köztársaság területe fölött. Balogh Judit levelében felvilágosított, hogy ha nemcsak a londoni „Daily Mirror"-ból tennék szert nemzetközi tájékozottságra, akkor tudhatnám, hogy az illetőt Craig Hosmer-nek hívják. Megtudhattam volna a Népszabadságból éppen úgy, mint a tévéből, mindkettő rajzosan foglalkozott ugyanis a dologgal a Magyar Távirati Iroda jelentése alapján. Ebből az a tanulság, hogy aki hanyagul figyeli a tévét, az láthatja ugyan a Liverpool góljait, de a külpolitikai tájékozatlanság mocsarába süllyedhet. Megjegyzem, éreztem, hogy valami baj lesz ezzel a távol-keleti babona-cikkel, mert amikor az utcán felírtam az ötletet, fekete macska futott át előttem.

F. L.

Endrődi István rajza

Utazási láz

– Olyan régen beszálltunk már, mire várunk még? . . .

Lencseválogatás

A rámenős férfi

ORKÁNKABÁT

Újabb rendőri hírben szerepelt nemrég az orkánkabát. Ezúttal egy 20 éves foglalkozásnélküli egyén ütötte le barátját, hogy elrabolja tőle orkánkabátját.

— Mindenáron orkánkabátot szerettem volna — vallotta a tettes —, és másként nem tudtam hozzájutni.

Hovatovább az orkánkabát már nem ruhadarab, hanem bűnjel. Az alvilág miazmás homálya árad ki már a puszta fogalomból is. Már hozzászoktunk az ilyen újságcímekhez:

Újabb orkánkabát-csempészeket lepleztek le.

Elfogták az orkánkabátos gyilkost.

Orkánkabát-hamisítók a bíróság előtt.

Orkánkabátos szatír a Hármashatár-hegyen.

Orkánkabát-üzéreket fogtak le a határon.

Tagad az orkánkabátos sikkasztó.

Orkánkabátos erkölcsbotrány a Belvárosban.

Gázolt, majd cserbenhagyta áldozatát az orkánkabátos gépkocsivezető.

Orkánkabátos galeri garázdálkodásai.

Akit az orkánkabát vitt a lejtőre.

Orkánkabáttal verte társbérlőjét.

Ezek után teljesen logikusnak látszik, hogy az imperialisták orkánkabátban kísérlik meg letörni a fejlődő nemzetek szabadságtörekvéseit, s a Wall Street-i bankár, miután csillogó szemekkel levágta a kuponokat, magára rántja orkánkabátját, s megy dorbézolni. Johnson elnök egy nagyméretű texasi orkánkabátban határozta el a vietnami háború kiterjesztését. Mivel a rhodesiai Smith-rendszer ellen elrendelték az orkánkabát-blokádot, a fajüldöző dél-afrikaiak látják el a fehér telepeseket megfelelő számú csempész-orkánkabáttal, mivel orkánkabát nélkül még krimit sem lehet játszani a tévében.

A napokban egyébként nyomasztó látomásaim voltak. Először Káint láttam, amint orkánkabátjában nekiment szegény Ábelnak. Az sem volt felemelő látvány, amikor sötét tekintetű rómaiak osontak a szenátus felé, s orkánkabátjuk alatt tőrt szorongattak. A vér is megfagyott ereimben, amikor hol Néró, hol Caligula tűnt fel vérfoltos orkánkabátban, s riasztó volt Macbeth sötét tekintete is, amint orkánkabátban ült a trónon, bár látszott rajta, hogy nem szívesen viseli a kabátot, a felesége erőszakolta rá. Aztán egyre nagyobb tömegek lepték el tudatom káprázatát. Orkánkabátos tatárok száguldtak végig a pusztákon, orkánkabátos vikingek égettek fel egész partvidékeket, majd arra lettem figyelmes, hogy Jack, a hasfelmetsző éppen orkánkabátjába törli véres kését.

Vettem különben egy orkánkabátot. Nagyon kellemes, könnyű viselet. Állítólag izlandi.

Feleki László

Hosszú haj

– Én, Csillag Antal . . .

Belépés csak tévé-nézőknek

ajándékkosár

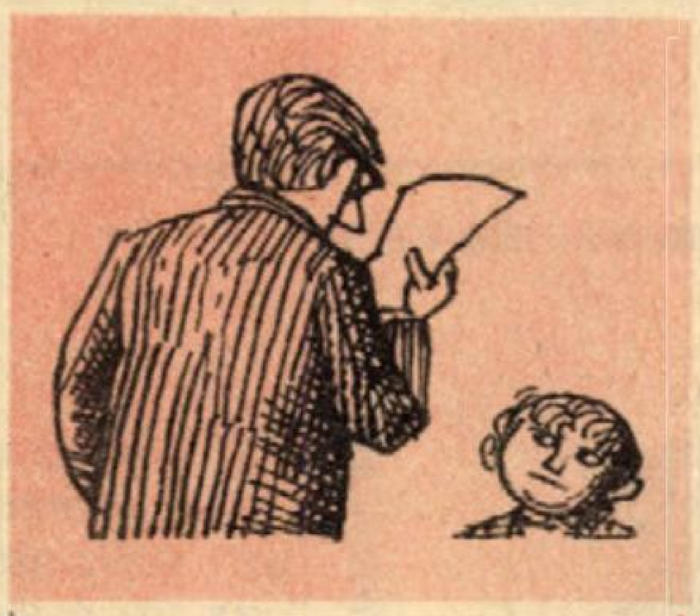
(LACIKA MONOLÓGJA)

Szombaton délben, amikor apu még nem jött haza a hivatalból, becsöngetett egy bácsi, és egy óriási kosár volt a kezében, és sok minden volt belerakva a kosárba, és az egész be volt takarva csillogó, átlátszó papírral, azaz celofánnal, ami nagyon szép volt.

Anyu azt mondta, hogy tévedés van a dologban, mert ő nem rendelt ilyen kosarat, de a bácsi azt mondta anyunak, hogy a kosarat a csemegeüzletből küldték egy levéllel apu címére, tehát nem lehet tévedés a dologban és a levélben benne van, hogy ki küldte. Erre anyu azt mondta, hogy akkor jól van, és tíz forintot adott a bácsinak, aki megköszönte a pénzt és elment. Anyu becsukta az ajtót a bácsi után, és rögtön kibontotta a levelet, amelyben az állt, hogy hálás szívvel küldi apunak a jóságáért ezt a csekélységet Drahovác Vince. Anyu nagyon örült, és mondta is nekem, hogy mindig tudta, hogy apu egy igazán jó ember.

Anyu nem nyúlt a kosárhoz, rajta hagyta még a celofánt is, de azért kívülről jól megnézte, hogy mi van a kosárban, és nagyon örült, hogy konyak, likőr, pörkölt kávé, sok tea és két nagy doboz csokoládé van benne felülről, ami jól jön a háztartásban, és hogy mi van alul, azt meg sem nézte, mert nem akarta megbolygatni a kosarat, hadd lássa apu is, amikor majd hazajön, hogy milyen hasznos így együtt az egész.

Amikor apu később hazajött, anyu rögtön bevezette a konyhába, ahol anyu az asztal közepére tette a kosarat. Mi ez? — kérdezte apu, mire anyu elővette a levelet, átadta apunak, és azt mondta, hogy igazán szép ettől a Drahováctól, hogy ilyen figyelmes. Apu azonban, amikor a levelet elolvas-

ta, egészen mást mondott. Azt mondta, hogy törje ki a nyavalya ezt a buta Drahovácot, amiért őt meg akarja vesztegetni, és felháborító, hogy őróla, azaz apuról, ezt fel meri tételezni.

Ekkor anyu azt kezdte magyarázni apunak, hogy ez nem vesztegetés, hanem csak egy kis figyelmesség, és ő nem ismeri ezt a Drahovácot, de biztosan egy úriember, ha ilyen figyelmes. Erre azt mondta apu, hogy Drahovác egy maszek, akinek ő munkát juttatott a vállalatnál, mert az állami üzem nem vállalta. Vagyis ezt apu nem jóságból tette, hanem mert muszáj volt, és a kosarat azonnal visszaküldi Drahovácnak.

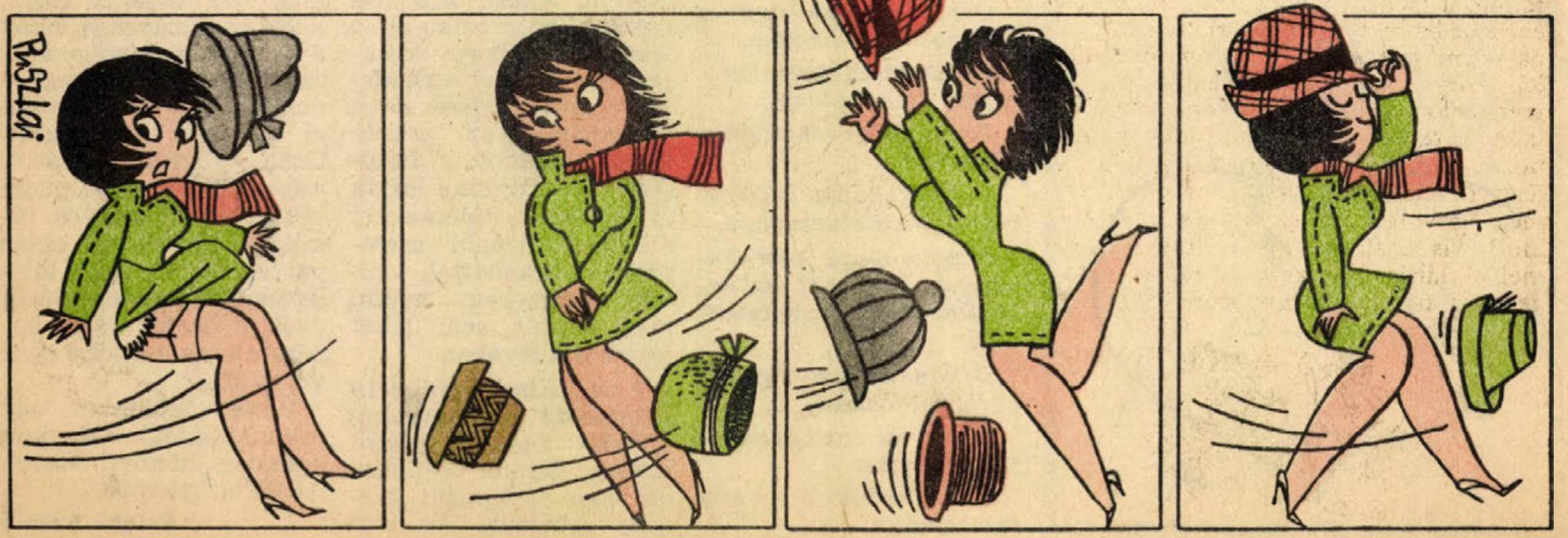
Anyu nagyon odavolt és rettenetesen sopánkodott, hogy kár ezért a szép ajándékkosárért, és meg is sértjük vele Drahovácot, ha visszaküldjük, de apu nem hallgatott anyura, hanem fellapozta a telefonkönyvet, és megnézte, hogy hol lakik Drahovác Vince. Aztán apu szólt nekem, hogy hívjam fel hozzánk Józsi bácsit, a házfelügyelőnket, aki fel is jött. Apu adott neki harminc forintot, meg autóbusz pénzt, hogy vigye el az ajándékkosarat Drahovác Vince lakására. Józsi bácsi szívesen vállalta a harminc forintért, és apu a borítékon, amit Drahovác bácsi küldött, áthúzta az ő nevét, és fölébe írta, hogy „Vissza Drahovác Vincének".

Amikor Józsi bácsi elment a kosárral meg a levéllel, apu megmagyarázta anyunak, hogy az ilyen drága ajándékot nem szabad elfogadni, mert az korrupció. Most meg anyu mondta azt, hogy törje ki a nyavalya Drahovácot, negyven forintunkba került, hogy nem lettünk megvesztegetve.

Földes György

Pusztai Pál rajza

Jucika és a szélvihar

Ami sok, az sok!

– Nézze, ez már selejtet sem csinál!

A győztes

Fejfájás

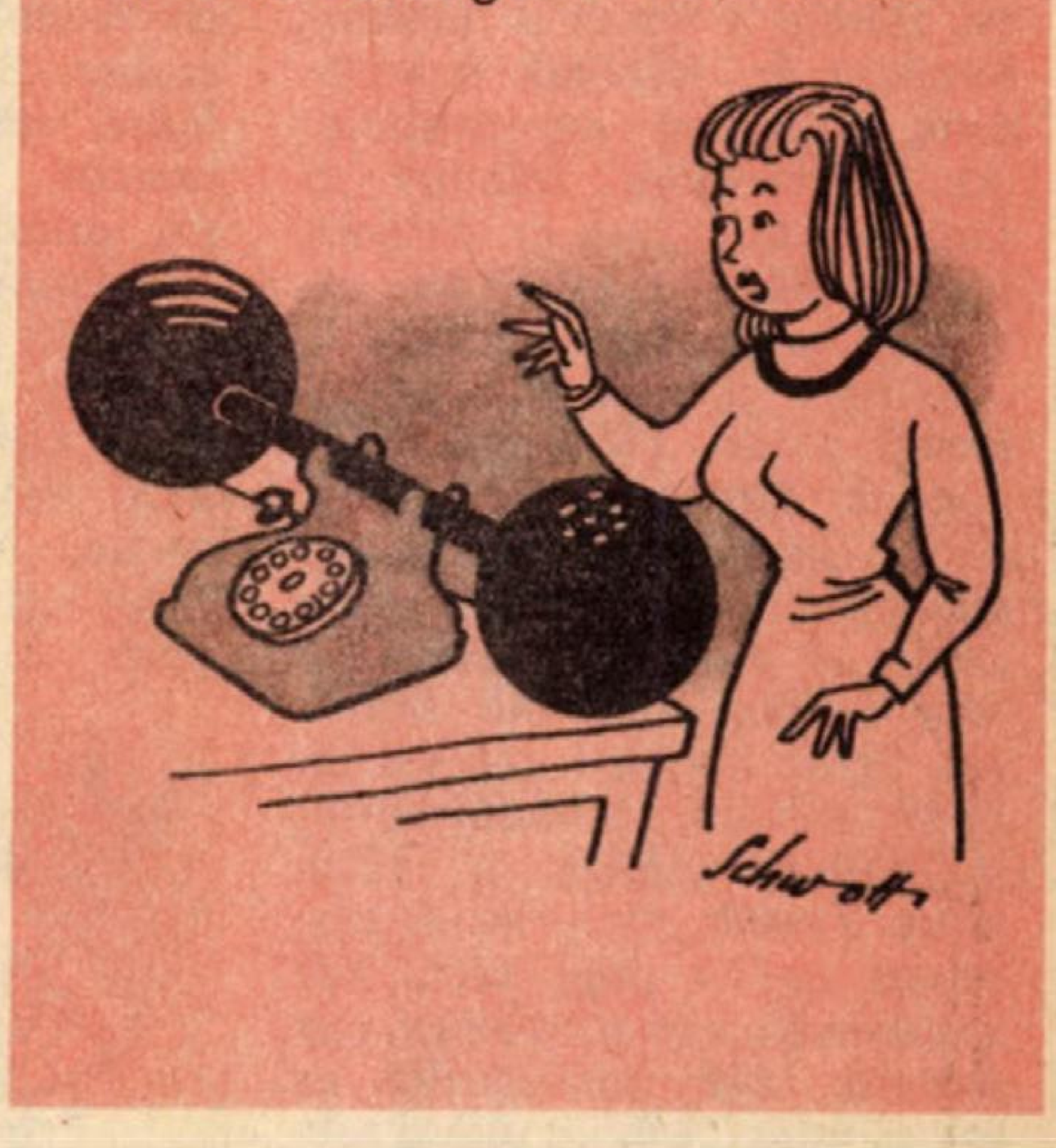
Fülöp György rajza

Elindult az életbe

A rövid beszélgetések érdekében

A HÁLÁS PÁCIENS

Se szeri, se száma az okos kutyákról terjesztett történeteknek. Ezek vagy igazak, vagy a gazdájuk találta ki. Az alábbi kutya-históriát körzeti orvosom mondta el, határozottan állítva, hogy az eset megtörtént.

– Két hónappal ezelőtt, késő este, útban hazafelé, egy kapu előtt nyöszörgő kutyára lettem figyelmes. Lehajoltam hozzá, és nyomban megállapítottam, hogy a hím eb jobb hátsó lába törött. Talán autó gázolta el. Ha így történt, a baleset szerencsés kimenetelű volt, mert könnyen lehetett segíteni a kutyuson. Óvatosan felemeltem, és taxin hazavittem, otthon pedig gipszkötést tettem a lábára. Néhány nap múlva az ebcsont beforrt, a kutyának már kutyabaja sem volt, sőt, meg is szökött. Hűtlen kutya, gondoltam magamban, de tegnapelőtt rájöttem arra, hogy a négylábú barátom mégiscsak hű maradt hozzám. Késő este tértem haza, és a házunk előtt két kutyát pillantottam meg: a volt páciensemet és egy szomorú kis nőstény kutyát, amely a bal mellső lábára bicegett... Hálás betegem egy új pácienst hozott nekem...

(sti)

Visszapillantó tükör

Balázs-Piri Balázs rajza

– Néha nem árt visszanézni, honnan jött...

Meditáció

– Hova tettem az eszemet?

Hogyan viselkedjünk?

Külföldi utunkról hazatérve, midőn a vonat a határállomásra ér, feltűnik a vámőrök jólismert egyenruhája. Az alábbiakban néhány jó tanácsot nyújtunk át, hogyan viselkedjünk a poggyász átvizsgálása során.

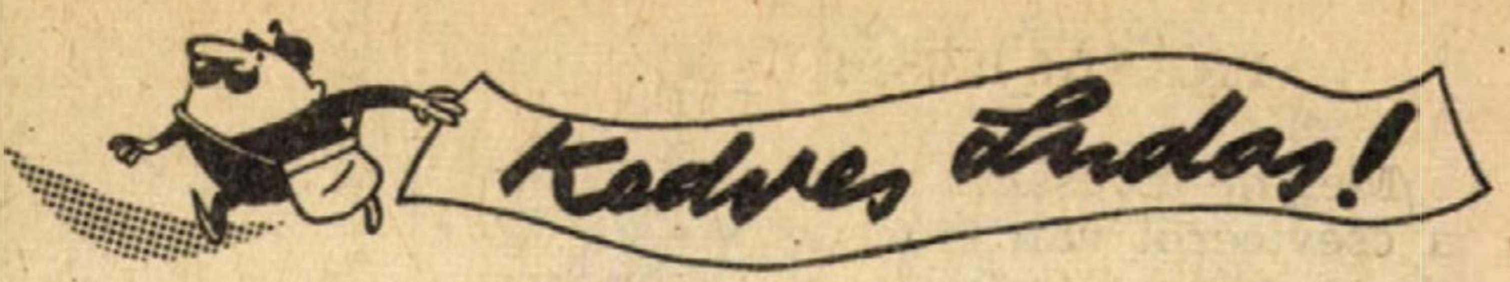
Semmi görcsös mosolygás, kezek lazán, eleresztve mozognak. Hosszú, mély lélegzés, hasrekeszizomfejlesztő gyakorlat (lásd: énekesek edzése). A vámtiszt felszólítására boldog, önfeledt bólintás. Egész lényünk fejezze ki, hogy tisztán, makulátlanul, hólelkűen állunk a világ előtt. Tessék, vizsgálja át alaposan azt a poggyászt. Két zsebkendő, egy törülköző, egy fogkefe, egy citerakulcs és egy csomag fejfájás elleni tabletta. Ez az egész, amit nyújtani tudok. Sajnálom, hogy hiába fáradt, de hát tudom, hogy ez önnek kötelessége. Nicsak, milyen figyelemmel tapogatja a bőrönd alját. „Ó, nincs ott semmi látnivaló. Kicsit recés, de hát mit csináljunk. Ilyenek ezek a mai bőröndök. Tudom, hogy a vámtiszt úr sokat olvasott a duplafenekű bőröndökről, de hát csak nem tételezi fel, hogy...”

Most kezdeményezzünk egy kis társalgást. Ez bizonyára elvonja a figyelmet a bőröndről. Beszéljünk Baudelaire verseiről, ifjúságunk emlékeiről. „Ön is családos ember. Bizonyára érző, nagy lelke van. Egyébként, bocsásson meg, nem jártunk mi annak idején együtt a Reáltanoda utcai iskolába? Esküdni mernék rá. Mi van a régi srácokkal? Tudom, hogy szolgálatban van, most nem ihat egy kupicával, de esetleg hét végén összejöhetünk egy jó, kiadós beszélgetésre, az elszállt ifjúságunkról. Hajjaj. Rég volt, szép volt. Persze lehet, hogy nem is az iskolából... De ilyen rokonszenves, szimpatikus arcot nem felejt el az ember... Szóval, néha összejöhetne a két család. Gyerek van? Persze. Ön szimpatikus vámos és jó apa. Nekem is van kettő. Itt a fényképük. A kis Lujza meg a nagyobbik, Kálmán. Már menni tetszik? Ejnye, megsért. Igazán, elviszi az álmomat. Persze, kinyithatta volna a bőröndömet. Két-három percet még rám szánhatott volna, mert kérem, én tisztán állok a világ előtt. De hát mit csináljunk! Ha nem, nem. Kézcsókom a kedves feleségének. Legyen szerencsém máskor is...” (Itt ki kell hajolni az ablakon, és mélyet lélegzeni. Egy antineuralgica bevétele indokolt.)

Galambos Szilveszter

Régi olvasója vagyok a Ludasnak, mert szeretem a jó kedélyt, az élcet, a szatírát, amelynek feledhetetlen művelője volt a fanyar humorú Darvas Szilárd, lapjuk egykori szerkesztője. Érthető érdeklődéssel hallgattam hát végig a hódmezővásárhelyi könyvtár nemrég lezajlott irodalmi estjét, amelynek első felében éppen a Ludas Matyi költője, a humorral ironizáló Fazekas Mihály szólalt meg, második részében pedig kései utódok, mai szatíraíróink szerepeltek műveikkel, közöttük Darvas Szilárd.

Vonzó, változatos program, biztos közönségsiker. Különösen olyan kalauzzal, mint dr. Sipka Sándor, a szegedi egyetem adjunktusa volt.

Jó, jó! De mi ebben a különös? — tárja szét kezét a gyanútlan olvasó.

Elárulom! A prüdantéria!

Igen, a prüdantéria, mely valahol a Csongrád megyei népművelési hivatalok mennyei magasában székel, s dörgedelmes hangon követel fegyelmi vizsgálatot ama rendezők ellen, akik a könyvtár kisded közönsége elé merték vinni — uram bocsáss! — Darvas Szilárd szellemes-gúnyos, pajzán versét, a *Mese az őrangyalról*-t. Ezt a szinte légies sanzont, mely a Magvető Vidám Könyvek sorozatában 30 000 példányban került kinyomtatásra, s mellesleg a rádióhallgatók többmilliós táborának szerzett derűs perceket! (Csak egy kérdést, tisztelettel: micsoda fül az, mely nem képes különbséget tenni pornográfia és pajzán derű között, vagy pedig: egyenlőségjelet jegyez Tersánszky Józsi Jenő Kakuk Marcijának kópé szerelmi kalandjai és Erdős René l'art pour l'art malackodásai közé? És elmarasztal, deresre húz írót és műsorszerkesztőt?!)

A történtek ismeretében kevésbé csodálkozunk a további következményeken. Hogy tudniillik: a könyvtár igazgatója ezután nyolc nappal az előadás előtt látni akarja az irodalmi estek kísérő műsorának szövegét! Kíváncsiak csak arra vagyunk, melyik költőnk, írónk fog ilyen fokú bizalmatlanság ismeretében Hódmezővásárhelyre, a könyvtárba látogatni?

M. Gy.
Hódmezővásárhely

Nemrégiben a Ludasban megjelent egy kroki, amely arról szólt, hogy egy vasárnap délelőtt Gagarin, Tyitov, Glenn és más űrhajósok megjavították egy pesti család elromlott vízcsapját, miközben a gyerekek elmélyülten nézték a tévében pergő krimi-filmet. Azt még el tudnám képzelni, hogy az űrhajósok pesti vízcsapokat javítanak — de hogy a magyar televízió vasárnap délelőtt jó krimit játsszon, az számomra elképzelhetetlen!

Sz. P.
Bp., XIII., Visegrádi u.

Ezt olvastam a Népsport február 25-i számában „A sportolás közben keletkezett sérülések” című cikkben: „Az életkor előrehaladásával a megterheléseket (sportban, táplálkozásban, napi munkában egyaránt) fokozatosan csökkenteni lehet, de abbahagyni teljesen nem szabad!” A fenti megállapítással egyetértek! Kiváltképpen nem tartanám szerencsés elgondolásnak a táplálkozás teljes abbahagyását!

B. A.
Szolnok

A napokban kihallgattam két pesti terelőút párbeszédét.

— Mit szól ehhez a nagy strapához, kollégа úr? — kérdezte az egyik.

A másik keservesen így sóhajtott:

— Bele kell ebbe szakadni!

M. K.
Bp., VIII., Bródy S. u.

PARÁDI KESERŰSÉG

Meg ne tévesszen a cím senkit, nem a csevicéről van szó, nem a parádi timsós, kénes, szénsavas források vizére akarunk panaszkodni. Nem a gyógyforrások körül van hiba Parádon — hanem a pénzforrások körül.

Panaszos levelet írtak a parádi fiatalok a tanácshoz amiatt, hogy nincs klubhelyiségük, ahol sakkozhatnának, pingpongozhatnának, tévét nézhetnének; nincs olyan hely, ahol néha-néha táncmulatságot rendezhetnének.

A tanács érti is, méltányolja is a fiatalok panaszát, segítene is rajta, ha volna rá pénze. Ám hiába rakják élire a garast, hiába tartalékolják immár négy éve az egész községfejlesztési alapot egy majdan megépítendő művelődési házra — a pénz még mindig kevés. Tíz év is beletelik, míg a szükséges összeget saját erőből össze tudják gyűjteni, persze csak akkor, ha addig semmi más közcélra nem áldoznak pénzt.

Parád — gyógyvizeinek köszönhetően — egy kicsit idegenforgalmi centrum is; de itt még a helyieknek sincs hol forogni, nemhogy az idegeneknek. Egyetlen működő kulturális intézmény a községben a mozi, amely a tűzoltószertár mellé ragasztott tanácskozóteremben „vendégszerepel". A megyei moziüzemi vállalatnak is érdeke lenne, hogy célszerűen megépített, korszerűen berendezett moziterem legyen Parádon is, épp ezért jó lenne, ha némi készpénzhozománnyal beházasodna a községi tanács művelődési ház építési akciójába. Hát még ha a megyei tanács vállalná a „násznagyságot", s a művelődési költségvetésből lekerekítene egy kis összeget „nászajándékként"!

— De jó is lenne, ha még mi is táncolhatnánk az új művelődési házban, nemcsak majd a fiaink! — mondják sóhajtozva a parádi fiatalok, s hozzáfűzik:

— Itt nálunk, Parádon, sokféle baj meg panasz lel orvoslásra. Talán akad valahol a mi panaszunknak is orvoslója!

(r. b.)

---

hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Fehér bemegy egy női divatüzletbe, és két pár női kesztyűt kér.

– Szövetből vagy bőrből? – kérdi az eladó.

– Mindegy.

– Milyen színben?

– Mellékes.

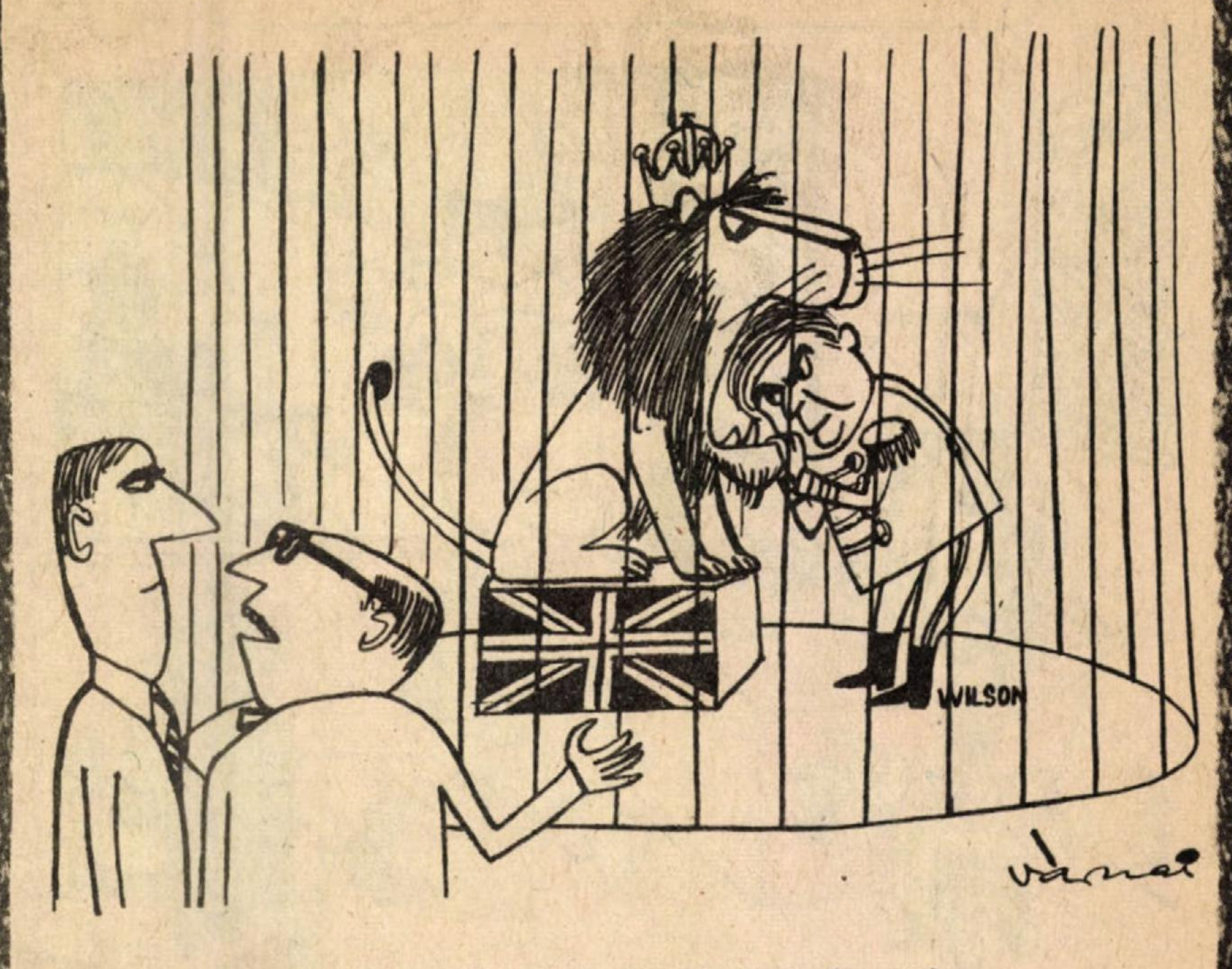
– Hányas számban?

Fehér az eladó vállára teszi a kezét:

– Nézze, barátom, adjon amilyent akar. A feleségem holnap úgyis eljön és kicseréli.

Új választás Angliában

Várnai György rajza

– Mit gondol, sikerül neki a mutatvány másodszor is?

ÍRÓ-OLVASÓ *találkozó*

Csengetnek az előszobámon, ajtót nyitok, jólöltözött, férfikorban levő, szomorú szemű ember áll az ajtóban, szerényen belép.

— S. P. doktor urat keresem — mondja.

— Tévedés lehet a dologban — mondom —, itt lakik S. P., de nem orvos.

Látogatóm tanácstalanul, hitetlenkedve áll.

— Kérem, — mondja —, énnekem ezt a pontos címet adták meg, hogy itten találom meg S. P. doktor urat.

— Kicsoda mondta ezt önnek? — kérdem.

— Én olvastam a doktor úrnak az egyik újságcikkét, azután tudakozódtam a címe után. Tessék nézni, azt az újságcikket is magammal hoztam.

Mutatja egy humoreszkemet, semmi kétség, a pasas engem keres. Mégis jobbnak látom, hogyha megőrzöm inkognitómat.

— Uram, — mondom neki —, ez sajnálatos félreértés. Ezt a cikket csakugyan az itt lakó S. P. írta, de ő nem orvos.

— De az — próbálja erősíteni a férfi —, vagyis orvospszichológus. Az is orvos — teszi hozzá, hogy végre megértsem, kit keres.

— Sajnálatos félreértés — mondom neki. — S. P. író, én ismerem ezt a cikkét is, ez csak egyik kitalált története neki.

Látogatóm megdöbbenve áll, erősen gondolkodik.

— Nem igaz, hogy orvos? — kérdi végül — Csak állította magáról? dolog csak kitalált valami. Nagyon sajnálom, hogy idefáradt.

A férfi feltűnően gondolkodik. Egyszerre így szól:

— Beszélhetnék ezzel az íróval?

— Sajnos nincsen itt — mondom neki együttérzőn. — Valahová elutazott néhány hétre. De azt javasolom, hogy írja meg neki a véleményét,

— Hát persze! — mondom neki buzgón, hogy megértse. — Ez az S. P. író, aki első személyben írt egy történetet, és a történet hőse egy kitalált orvos.

— Még az orvos sem létezik? — mondja mély nyugtalansággal a látogató. — Még azt is csak kitalálta?

— Sajnos így van — bólogatok. — Az egész ha már ilyen feleslegesen idefáradt.

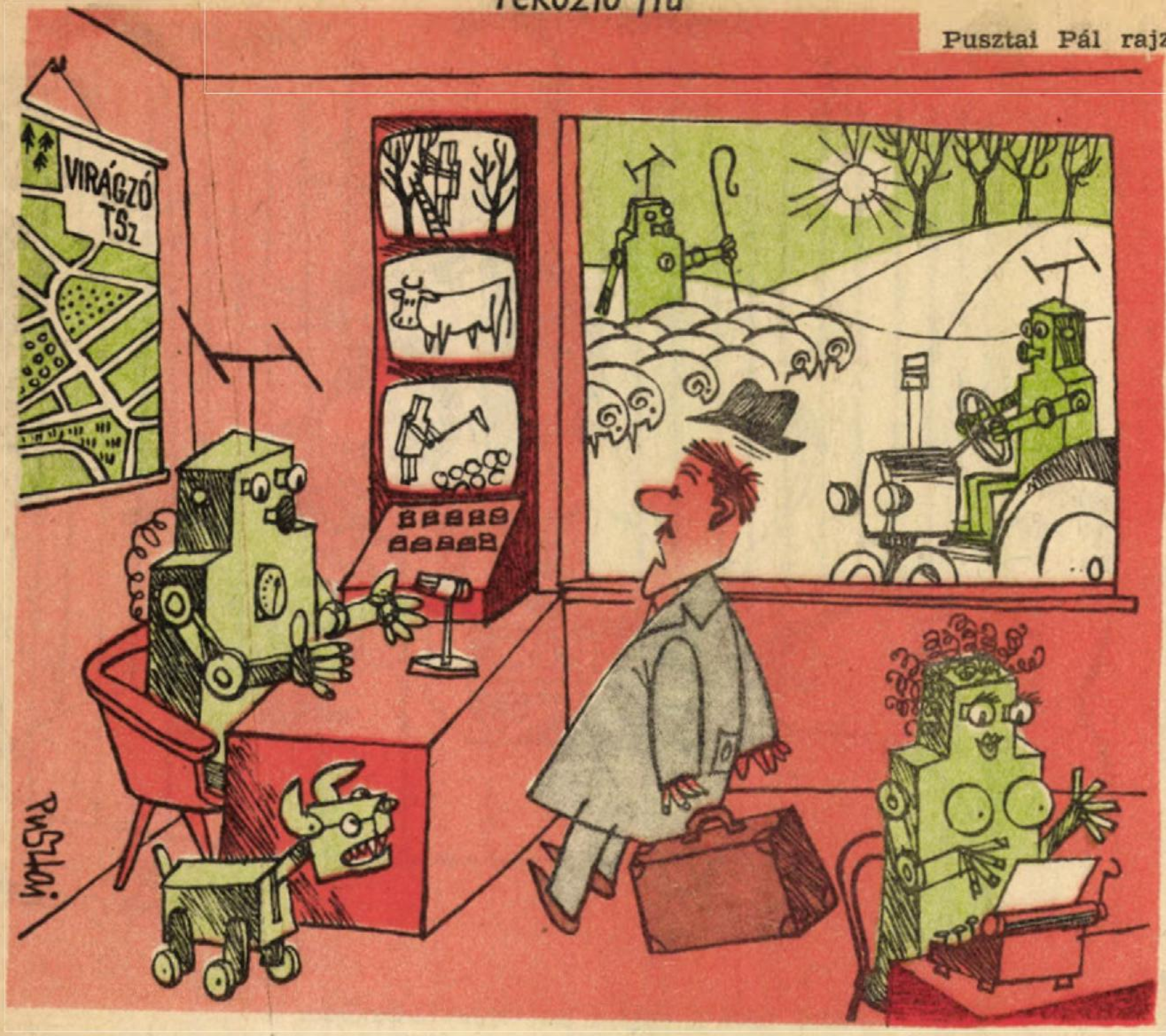
A látogató mélyen lesújtva csóválja a fejét, ilyen csúnyán nyilván még sohasem csapták be. Visszafojtott szomorúsággal köszön és megy el. Látom rajta, hogy mit gondolhat egy ilyen S. P.-ről:

„Nemcsak, hogy nem orvos, de még hazudik is."

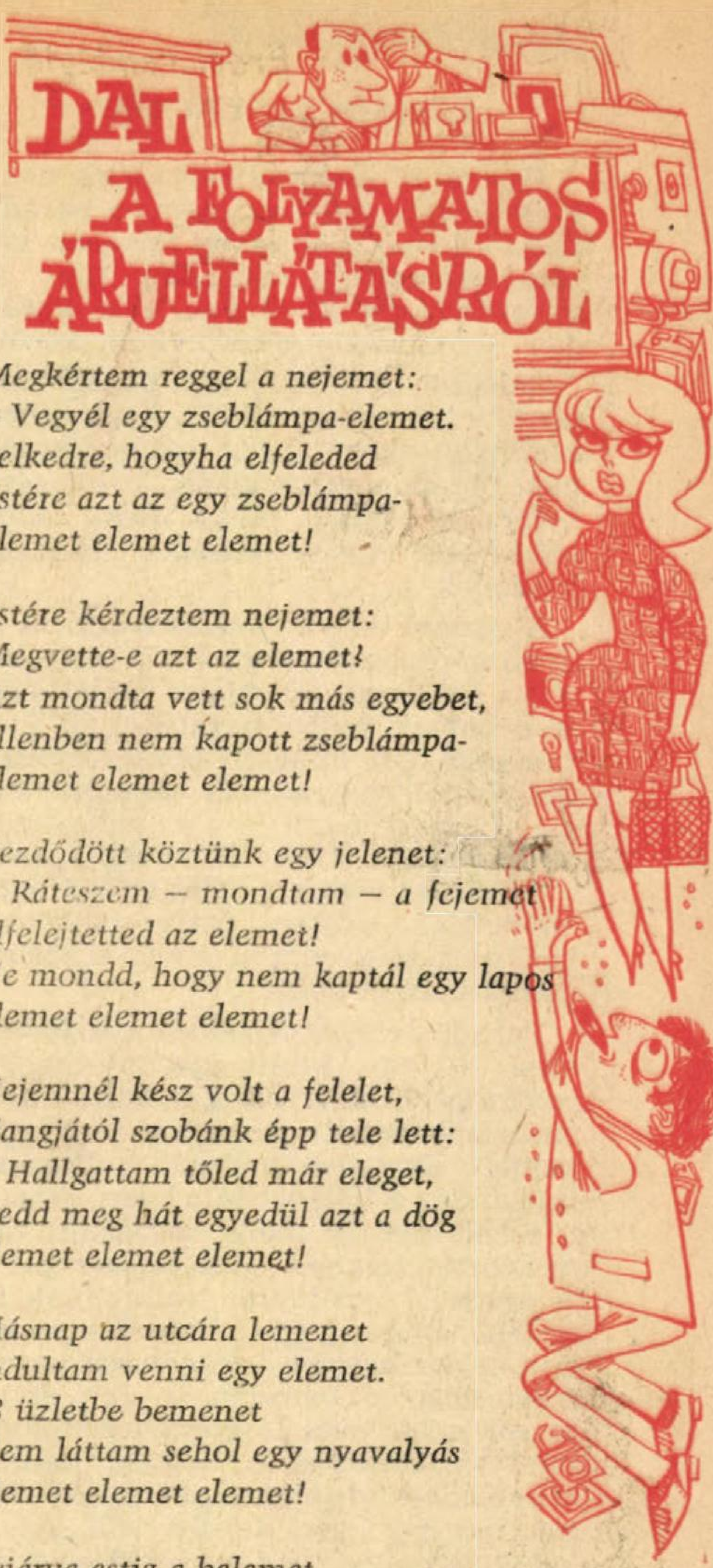
S. P.

Tékozló fiú

Pusztai Pál rajza

– Későn jött vissza a falura, már gépesítettük az egész mezőgazdaságot!

DAL A FOLYAMATOS ÁRUELLÁTÁSRÓL

Megkértem reggel a nejemet:
– Vegyél egy zseblámpa-elemet.
Lelkedre, hogyha elfeleded
Estére azt az egy zseblámpa-
Elemet elemet elemet!

Estére kérdeztem nejemet:
Megvette-e azt az elemet?
Azt mondta vett sok más egyebet,
Ellenben nem kapott zseblámpa-
Elemet elemet elemet!

Kezdődött köztünk egy jelenet:
– Ráteszem – mondtam – a fejemet
Elfelejtetted az elemet!
Ne mondd, hogy nem kaptál egy lapos
Elemet elemet elemet!

Nejemnél kész volt a felelet,
Hangjától szobánk épp tele lett:
– Hallgattam tőled már eleget,
Vedd meg hát egyedül azt a dög
Elemet elemet elemet!

Másnap az utcára lemenet
Indultam venni egy elemet.
48 üzletbe bemenet
Nem láttam sehol egy nyavalyás
Elemet elemet elemet!

Lejárva estig a belemet
Kerestem zseblámpa-elemet,
Nem tudtam már saját nememet,
S még mindig nem kaptam egy undok
Elemet elemet elemet!

Megkövetem hát a nejemet,
Hitvesemet, jobbik felemet.
Fene a kereskedelemet,
Csakugyan nem kapni egy lapos
Elemet elemet elemet!

(somogyi)

Egy versíróhoz

Kartárs! a versed nem egyéb,
Mint gyári szerszámlista.
Versnek nem vers, nem is magyar
És nem szocialista.

A kritikus ki versedet
Közlésre elbírálta –
Az irodalmat, sorsodat,
A közcélt nem szolgálta.

Lehetsz mérnök, vájár, tanár,
Mi szorgalmadból lettél,
De költő nem leszel soha,
Mert nem annak születtél.

Berend Ferenc

Vizsgaláz

(avagy a szokás hatalma)

– Gyerekek, miért ültök a lépcsőházban?
– Mert a Múzeum-kertben még hideg van.

OBJEKTÍV NEHÉZSÉGEK

Barát József rajzai

– A Meteorológiai Intézet csupán futó-záport jelzett.

– Sajnos, elfogyott a körzőnk, de tessék talán vonalzót venni.

Erdei vendéglő

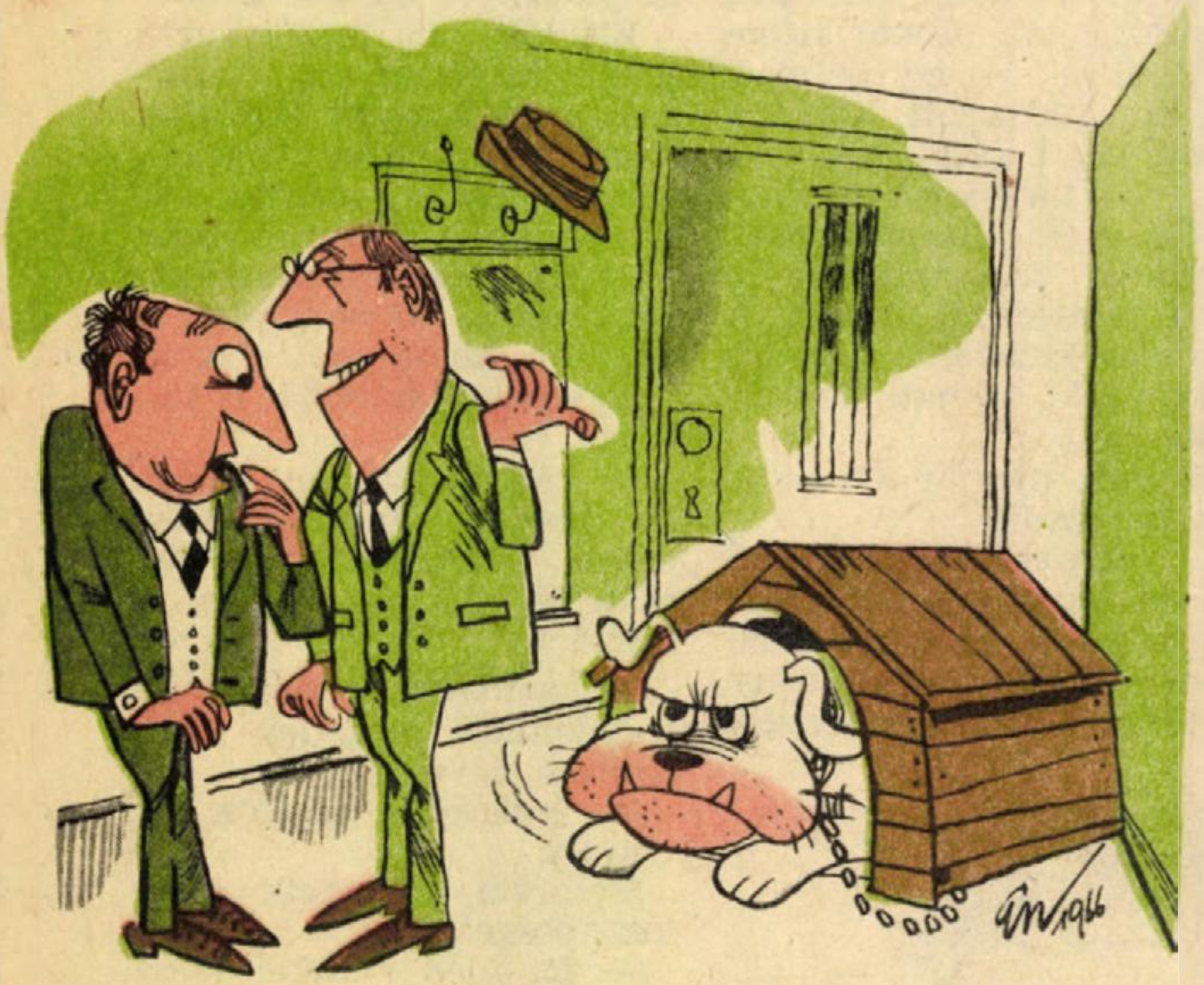
Duzzogás

Pusztai Pál rajza

– Már a prémiumban sincs öröme az embernek, Mancika, mert dolgozni kell érte!

Rosszak az új ajtózárak

– Ideiglenesen ezt adta a házkezelőség.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

GYEREKBETEGSÉGEK

Nemrég vásároltam egy műanyag csörgőt piciny gyermekemnek, hogy legyen mivel csörögni nekije, amikor a család már alszik. Használat előtt a műszert gondosan lemostam, ám a lila festék, amivel az árát rástemplizték, csupán elhalványult valamelyest, de teljesen eltűnni nem volt hajlandó.

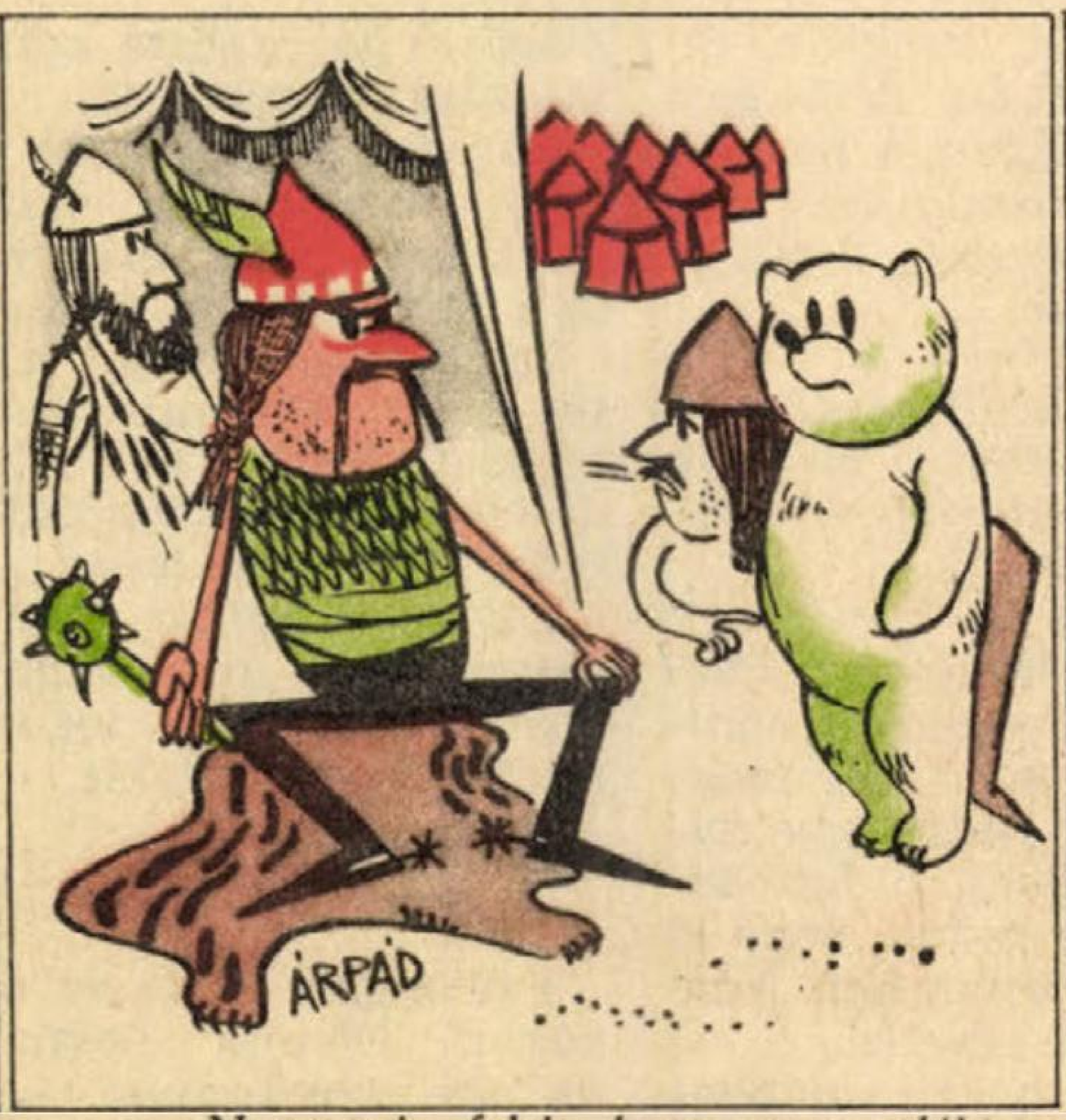
Ezúton hívom fel a csörgőgyárak figyelmét arra a sajnálatos tényre, hogy a kisbabák, fittyet hányva a modern higiénia alapelveinek, a csörgőket időnként a szájukba veszik, és félő, hogy a lila festék, amelyet ily módon apránként lenyalogatnak, nem bír különösebb tápértékkel...

A tudomány mai állása mellett talán lehetséges kikísérletezni valami olyan vegyületet az ár feltüntetésére, ami szappannal és meleg vízzel egy szuszra lejön.

(d—th)

– Mit csináljak, a Közértben csak pottott tojást kapni.

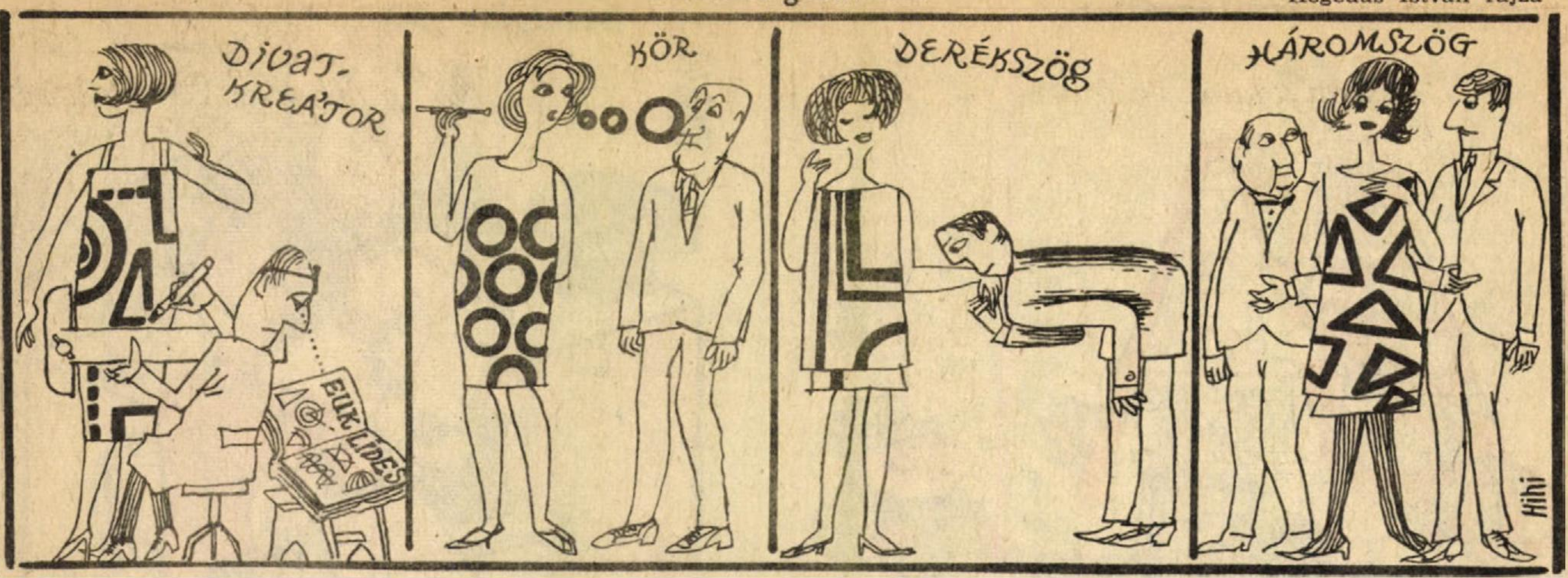

– Nagyvezér, fehér lovat nem találtunk, de egy jegesmedvét sikerült importálnunk.

– Meg sem mozdul, most beadhatom a válópert.

Hegedűs István rajza

Posztumusz

(„A Képzőművészeti Alap saját halottjának tekinti. Temetése...”

A diktáló elhallgatott: zavartan nézett a gépírónőre.

— Komikus, nem? Saját halottunk van, de hozzá való holttestünk nincs.

Tárcsázott:

— Kérlek szépen, készítjük a kommünikét és megakadtunk. Nem furcsa, hogy saját halottjának satöbbi, amíg nincs holttest?

Bólogatott, hümmögött.

— Jó, értem. Köszönöm.

És folytatta a diktálást:

„... tekinti, pont, temetéséről később történik intézkedés, pont.”)

1.

Az első hír az esti lapban jelent meg, ahogy számította is.

„... hétfő hajnalban szétszórt férfiruhadarabokat találtak, egy sapkát, egy sálat, egy pár cipőt, és kicsit távolabb egy aktatáskát, benne félig telt vázlattömbbel. Feltételezhető, hogy baleset, bűntény, esetleg öngyilkosság történt, de a nyomozást nehezíti, hogy a Duna itt sebes sodrású és örvényes...”

A gyászjelentést két napra rá közölték a reggeli lapok. Így tudta meg, hogy feltörték a lakását, zaklatott lelkiállapotról tanúskodó rendetlenséget és egy félbeszakadt levelet találtak.

2.

„Barátom, köszönöm, hogy gratulálsz a sikeremhez. Komolyan gondolod? Hát vannak, voltak nekem egyáltalán sikereim? Ez lenne a siker? Felzaklattál. Tudom, nem ezt akartad. De mit akartam én? Terveim, céljaim! Hol vagyok tőlük! Tehetségtelen vagyok. Tehetségtelen vagyok? Meg kell tudnom végre az igazat! Zseni vagyok. Zseni vagyok? Ez így nem megy tovább, bizonyságot kell szereznem, vagy...”

3.

Egyébként igazat írt. Épp ezt akarta végre, a bizonyosságot.

Amikor legutóbb kis kiállítást rendezett egy nagyüzemben (*meghívták*), az üzemi lap felkérte a neves műkritikust a méltatásra, de az fanyalgó bírálatot írt (kínos, sem visszaadni, sem átírni nem lehetett). Sokáig, keserűen bámulta otthon a lapot, és a tekintete egy nekrológra tévedt. Valami zeneszerzőt búcsúztattak

(törte a fejét, ismeri-e, de csak homályosan derengett a név), s méghozzá nagyon melegen, elismerően. Dicsérték, elemezték, értékelték. Pozitívan.

Pozitívan!

Lecsapta az újságot:

— Posztumusz ismerik csak el az embert — gondolta bosszúsan.

Pár napra rá kivett egy kis szobát a János-hegy környékén egy magányos néninél, ahol egyszer már megbújt néhány napig egy csinos kislánnyal, s így tapasztalatból tudta, hogy a néni sem a nevét nem kérdi, sem más egyebet.

A nénivel hozatta naponta a lapokat. Csak a nekrológot kereste.

„... fogékonyan fordult napjaink témái felé, járt a falvakban, a gyárakban, és megörökítette a ma emberének derűs életét, színesen, vibrálóan, bár olykor kiforratlanul...” — így az első.

Kicsit fintorgott, aztán a másik lapot vette elő.

„... piktúrájának lágy koloritja lírai karakteréből, markáns vonalvezetése a jelen igenléséből fakadt. A gondolat érdekelte, nem az, amit bárki láthat. Pesszimista volt...”

Ez még megjárja.

A harmadik:

„... szívesen kereste fel az üzemeket, a dolgozókat; legutóbb is gyárban rendezte tárlatát. Az egyszerű emberek életét, a valóságot megörökítő realista ecsetje, fájdalom, megbénult...”

Jó név, gondolta, de jobban is megírhatta volna.

Az esti lapot csak másnap reggel kapta kézhez.

„Rőt színei lobbot vetettek... Dinamizmusa... Minden érdekelte... Lendületesen... Rapszodikus, Sokat ígérő tehetsége...”

Ez végre pozitív. Pozitív? Megnézte az aláírást: ugyanaz írta, aki legutóbb lerántotta a tárlatát.

4.

Pár napig bújta az újságokat. Eleinte bosszúsan festette posztumusz képét, „most is agyonhallgatnak”, gondolta, s azzal vigasztalta magát, hogy a heti- és havilapok még hátravannak.

Egy nap eszébe jutott, hogy nem elég azt ismernie, amit írnak róla, azt is tudnia kellene, mit beszélnek.

— Itt az ideje, hogy feltámadjak — határozta el.

Elsétált a legközelebbi telefonfülkéhez, és feltárcsázta a legjobb barátját. Csak egy hallót hallott, semmi többet, mintha süket lenne a telefon. Pedig hallotta a barátja szuszogását, míg az le nem tette a kagylót, hiába szólt hozzá.

Egy másik barátját is felhívta.

— Hülye vicc — felelte az, amikor ő megmondta a nevét. — Hülye vicc — ismételte. Ez is letette a kagylót.

A harmadik lehordta, ízléstelennek, lelketlen huligánnak nevezte.

A barátnője sikított és elájult.

Felhívta az egyik szerkesztőséget.

— Itt meg a dalai láma — válaszolta az ügyeletes szerkesztő.

— Kicsoda? — kérdezte többször is a műkritikus. Háromszor-négyszer is el kellett mondania a nevét.

— Aki pár napja meghalt — próbált segíteni az identifikáláshoz.

— Persze, persze, majd elfelejtettem — hangzott a válasz.

Most ő tette le a kagylót. Több tantusza nem volt.

5.

Legközelebb három hét múlva írtak róla az újságok. A tisztiorvos elemezte az orvosi hetilapban, hogyan volt lehetséges, hogy bár a tetem csak tíz nappal az eset után került elő, mégis egészen frissnek látszott.

Zay László

Asszonyoknak való vers

Van a férjnél siralmasabb?
Türelmesebb, tilalmasabb?
Van a férjnél becsapottabb,
meggyötörtebb, elhagyottabb?

Ő élete tömény dráma,
elmeríti gond hulláma,
nem gondolhat nőre, borra,
térden alul lóg az orra.

Az ő kedve mindig sárga,
az ő lába mindig sárba,
hatszor nősül, százszor bánja,
rajta súly a mások lánya.

Sóhajjal kél, jajjal fekszik,
otthon nincs, mi ízlik, tetszik,
leves forró, kávé hűvös,
mindig szenved, mindig nyűgös.

Mély bújából akkor lábol,
amikor kilép a házból,
mikor már az utcán ballag,
víg röhhentéseket hallat.

Ő a strandon a legfessebb,
ivásban legkellemesebb,
meccsen ordít, mint a dúvad,
kislányoknak randevút ad.

Férfiak közt legacélabb,
asszonyok közt legkacérabb, —
mikor hazahajtja gyomra,
otthon minden rossz éhomra,
visszagondol nőre, borra,
s térden alul lóg az orra.

Török Rezső

Jó megoldás

– Minek ide cseresznyepaprika?
– Azoknak a kedves vendégeknek, akik hosszú erős szimplát kérnek!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KÉT KIS ÜGY

1.

Az új típusú lakások konyhájában többnyire csak a garzon-tűzhelyek számára van hely. Ezeken a kisméretű, praktikus gáztűzhelyeken jól lehet főzni: sütni is lehetne jól, ha lehetne kapni a sütő méreteinek megfelelő tepsit. Igaz, hogy a tűzhellyel jár egy zománcozott lapos sütőlap, ez azonban nem alkalmas mindenre, süteménysütéskor pedig gyakran kevésnek bizonyul. Jó, hogy az ipar és a kereskedelem gondoskodik kellő mennyiségű gáztűzhelyről; de még jobb lenne, ha a hozzávaló használati tárgyakat — jelen esetben a sütők méreteinek megfelelő tepsiket — is lehetne kapni!

Dr. H. K.
Bp., XII., Homonna u.

2.

Március 2-án nagytakarítást terveztem, takarítónőt hívtam segítségül és 24 órai időtartamra porszívót, padlókefélőt kölcsönöztem a Belker. kölcsönzőből. A nagytakarítás napján azonban „kedves meglepetéssel" szolgált az Elektromos Művek: előzetes bejelentés nélkül az egész körzetben kikapcsolta az áramot, reggeltől egészen estig. Ha ez kivételes eset lenne, nem szólnék érte. De sajnos itt, Budapest II. kerületének külső részén, Pesthidegkúton, az ilyen egész napos áramszünet annyira gyakori, hogy állandóan készenlétben kell tartanunk a gyertyát, petróleumot és a spirituszfőzőt.

Az Elektromos Művek a főváros belterületén előre értesíti a lakókat és az intézményeket a várható áramszünetről. Miért nem teszik meg ezt nálunk is? Még annak a 20 fillérnek a megtérítésére is vállalkoznánk, amibe egy ilyen értesítés kiküldése kerül!

Kisantal Mária
Bp., II., Báthory u. 10.

SZALONSPICC

A jubileumi fölöntés vége felé járt a Piros Ulti kisvendéglőben. A hangulat emelkedett volt, a poharak percenként tették meg az utat az asztal és a száj között. A közbeeső szüneteket mérges beszédek töltötték ki. A főmérnök Szemefér dadogva háborúzott Kendivel.

– Hát te, te vagy való igazgatónak? Menj vissza az elemibe, ha végeztél, fölveszlek a kettes kapuhoz portásnak.

A leendő portás visítva kacagott, a főtechnológushoz fordulva, kárörömmel vágott vissza:

– Hiihihiii, jaj nekem, ez beszél! Jaj annak a gyárnak, amelyiknek ez a fajankó a főmérnöke! Jaj annak az igazgatónak, amelyiknek ilyen főmérnöke van!

A főtechnológus tanácsolta:

– Ugyis nagy a segédmunkás hiány, tedd ki a rakodókhoz!

Kendi ellenkezett:

– Lehetetlen, ügyetlen, mint egy flamingó. Ennek ha tíz keze volna, akkor is egy hét alatt összetörné a gyár fél anyagkészletét.

Szemefér, a főmérnök a főtechnológusnál keresett kárpótlást:

– Hát te fehér egér, mit cincogsz a nagyok dolgába! Az a szerencséd, hogy jól nősültél, különben máig is mosogató legény volnál egy ötödosztályú vendéglőben.

A főkönyvelő bólogatott: úgy van, úgy van, jól beszél. A volt tányérpucoló ráförmedt:

– Mi van úgy, te számlahamisító? Az a baj, hogy olyan nagy az eszed! Azt hiszed, nem tudom, hogy bibis az erkölcsi bizonyítványod?

A konyhavezető hegyezte füleit s motyogta: – Nocsak, nocsak. – A kárörömtől arcán rózsás rügyek fakadtak. A főkönyvelő ráförmedt:

– Na csak te ne ugrálj, ne nocsakozz! Egyszer házkutatást tartanak nálad s barátkozni kezd veled a rendőrség.

Ismét az igazgató hangja vette át a prímet. Mint valami altatódalt hajtogatta:

– Szomorú! Szomorú! Szomorú!

Egész kórus vágott rá:

– Mi a szomorú? Hogy te vagy az igazgatónk?

A pincér beszólt:

– Záróra, uraim, záróra!

A pénzügyi osztály vezetője elégedetten helyeselt:

– Helyes, le kell zárni őket. Mind, valamennyit! Engem is, nem bánom, szolidaritásból.

De a pincér úgy gondolta, erre nincs felhatalmazása. Ehelyett szónokolni kezdett:

– Volt húsz liter bor, ötven pogácsa, tíz eltört pohár...

Másnap a gyárban gyanakodva érdeklődtek egymástól a jelenlevők:

– Te, nem voltam én tegnap nagyon részeg?

– Ugyan, csak egy kis szalonspicc...

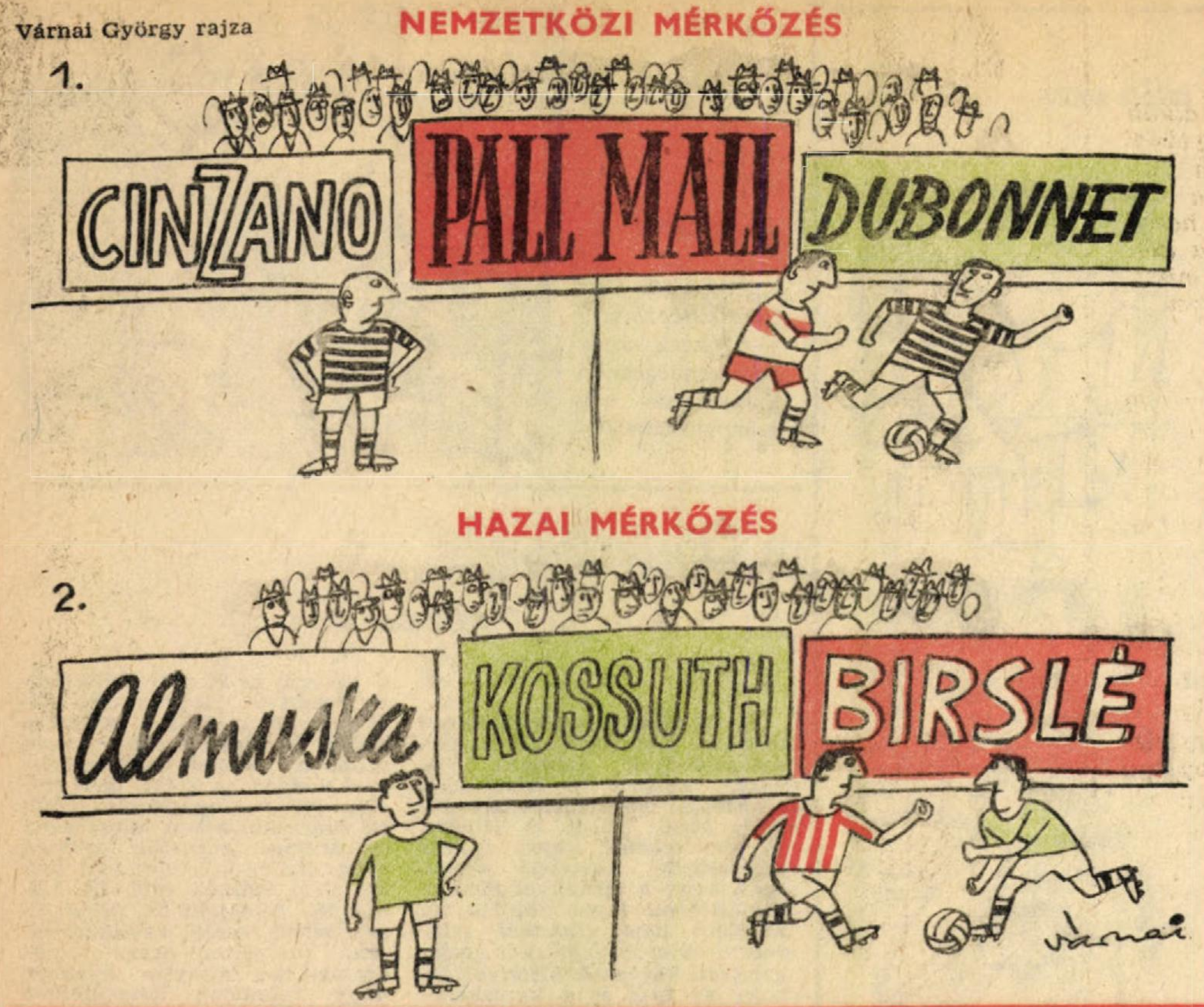
– Izé, nem mondtam én marhaságokat?

– Dehogy, dehogy, csak a színtiszta igazságot.

– Akkor jó... ugyanis reggel volt egy olyan érzésem, hogy mindenfélét összevissza beszéltem...

Nagy S. József

Várnai György rajza

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

Szóvá tette a lap egyik olvasója, hogy a külső kerületekben nincs elég aprított fa a telepeinken. Ezt elsősorban a munkaerőhiány okozza. Vállalatunk szakmunkásképzéssel igyekszik az aprító-kapacitást növelni, mert szeretnénk elérni, hogy Budapest egész területén baltázott állapotban hozzuk forgalomba a tűzifát.

Hegedűs László
a „TÜKER" igazgatója

Egyetértünk „Tejes helyek" című cikkük írójával abban, hogy tejboltjaink szűkek és zsúfoltak, s legtöbb esetben nincs rá lehetőség, hogy a helyben fogyasztók kényelmét biztosítsák. A probléma megoldására vállalataink közel 50 korszerű tejivót létesítettek eddig a város forgalmasabb pontjain. Megjegyezni kívánjuk, hogy általában a hely és nem a pénzügyi keret hiánya akadályozza a fogyasztóasztalok beállítását.

„Füstölgések" című cikkükre válaszolva közöljük, hogy a déligyümölcsökkel érkező külföldi faládák értékesítése érdekében korábban ajánlatot tettünk számtalan olyan szervnek — ktsz-nek, állami gazdaságnak, termelőszövetkezetnek —, amely célszerűen fel tudná használni azokat. Sajnos, nem sikerült közületi vevőt találni rá, ezért főhatóságunk engedélyével a lakosság körében értékesítettük, bár tudjuk, hogy a vásárlók többnyire eltüzelik az értékes, jobban is hasznosítható faanyagot.

Budapesti Városi Tanács VB.
Élelmiszerkiskereskedelmi
Irodája

Jogosan panaszkodott a Ludas egyik olvasója játékkártyáink ragasztására. Az 1964-es év III. és IV. negyedében gyártott kártyáink minősége valóban nem mindig volt kifogástalan. A kartonok ragasztásának problémája megoldódott, az 1965—66-ban gyártott kártyák minősége újból kiváló. Olvasójuk hibás kártyacsomagját készséggel kicseréljük, a minőségi hiba miatti bosszúságért elnézését kérjük.

Molnár Károly oszt. vez.
Játékkártyagyár és Nyomda

Kitüntetés

PIROS KARIKÁK

A Szent István körúti Totó-Lottó iroda kirakatában felnagyított csoportkép látható, vagy nyolcan vannak rajta, fogadási szelvényeiket töltik ki éppen.

Két férfi és két nő fejét piros karika övezi.

A kép alatti magyarázó szöveg szerint a felvétel az irodában készült, és akiknek a fejük be van karikázva, jelentkezzenek a pénztárnál, ajándékot kapnak.

Ügyes propaganda-fogás ez, miért nem alkalmazzák szélesebb körben?

Javasolom, hogy az italboltok, talponállók, eszpresszók, a vállalati büfék vendégeiről is készítsenek rendszeresen nagyalakú fényképeket a fürge fotósok, néhány fejet karikázzanak be, és a kirakatba velük!

Csodára örülnek majd a népek!

Különösen, ha a felvétel időpontja is benne lesz a magyarázó szövegben! **K. A.**

E heti hirdetéseink

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

VÁRÓSZOBÁK

A két helyiség, amelyről alább szólni kívánunk, földrajzilag távol esik egymástól: Kelenföldön van az egyik, a VII. kerületben a másik. Ami közös nevezőre hozza őket: mindkettő várakozásra ítélt emberek tanyázó helye, s mindkettő viharvert állapotban van.

1.

A Kelenföldi pályaudvaron egy parányi, szűk kis odú nyújt menedéket a kiküldetésükre váró tehervonat-kísérőknek. Persze, csak azoknak, akik beférnek. Néha húszan is összefutnak egyszerre, ám ennyi ember ide még préselve sem férne be, néhányan kénytelenek kint rostokolni. A berendezés: egy asztal, két pad, egy létra (oldalára fordítva ez is ülőhelyként használatos), egy vaspolc, egy vízcsap, amely mindenütt csurog, egy vaskályha, amely már régen rászolgált arra, hogy átadják a MÉH-nek. A szenet az egyik sarokban tárolják, ömlesztve (a széneskanna bizonyára nagyon drága lehet!), a falak ragadnak a kosztól...

Aki úgy véli, hogy ebbe a helyzetkép-festésbe némi szatirikus túlzás is vegyült, az téved. Az ottani állapotokat ugyanis nehéz lenne eltúlozni!

Aki pedig mégsem hiszi, járjon utána, s győződjön meg róla maga is! Különösen jót tenne, ha a vasutas szakszervezet illetékesei is személyesen győződnének meg a panasz jogosságáról, s utánajárnának, hogy a vonatkísérők emberibb körülmények közé kerüljenek!

2.

A másik helyiség, a Péterfy Sándor és a Hernád utca sarkán levő SZTK-rendelő várószobája, ennél tagadhatatlanul jobb állapotban van. Itt „csak” annyi a panasz, hogy a kályha környékén fekete a fal és a plafon a füsttől és a koromtól, s hogy a fal alja köröskörül olyan, mint a hámló bőr: az olajfestés feltáskásodott, s hullik, mállik mindenütt.

A falon függő, enyhén koszos plakátok közül különösen megragadta a figyelmemet az, amely arra figyelmeztet, hogy „Mindannyiunk szégyene az utcai szemét!”

És az ilyen orvosi váró?!

(R)

EGER

TÜRELMETLENSÉG

– Mi az? Ez még mindig romos?

BORMÚZEUM LÉTESÜLT – Úgy látszik, gondnokot keresnek?

Sajdik Ferenc rajzai

MELLÉKUTCÁBAN

– Hej, ha már akkor is ilyen sár lett volna, nem jutottak volna el idáig a törökök!...

AZ UTCÁN TÁROLJÁK A SZÍNHÁZ SZENÉT

– Művész úr, dobálják már arrébb a szenet, mert nem tudok elmenni a kocsival...

TALÁLKOZÁS A KESKENY UTCÁN

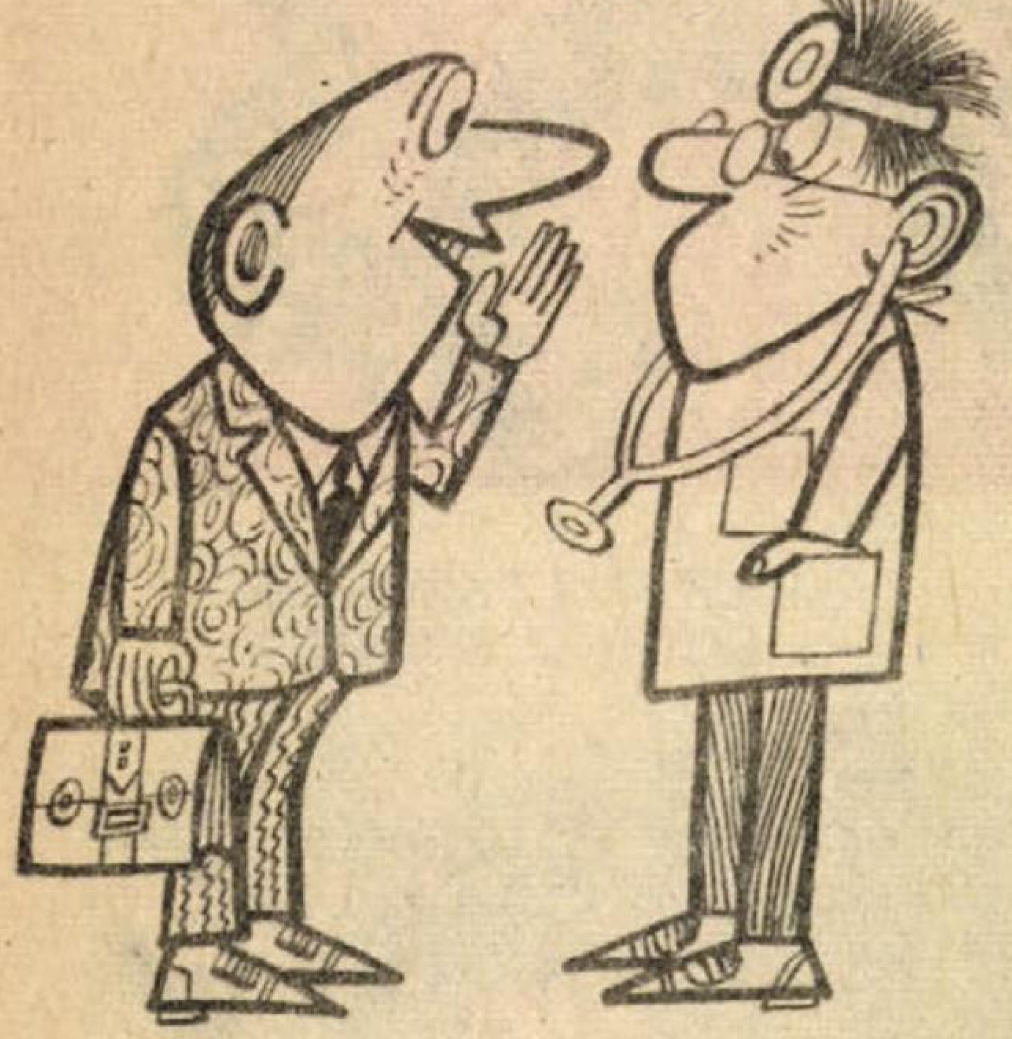
GYÓGYSZER A DIVÁT

Fülöp György rajzai

Fenyegetés

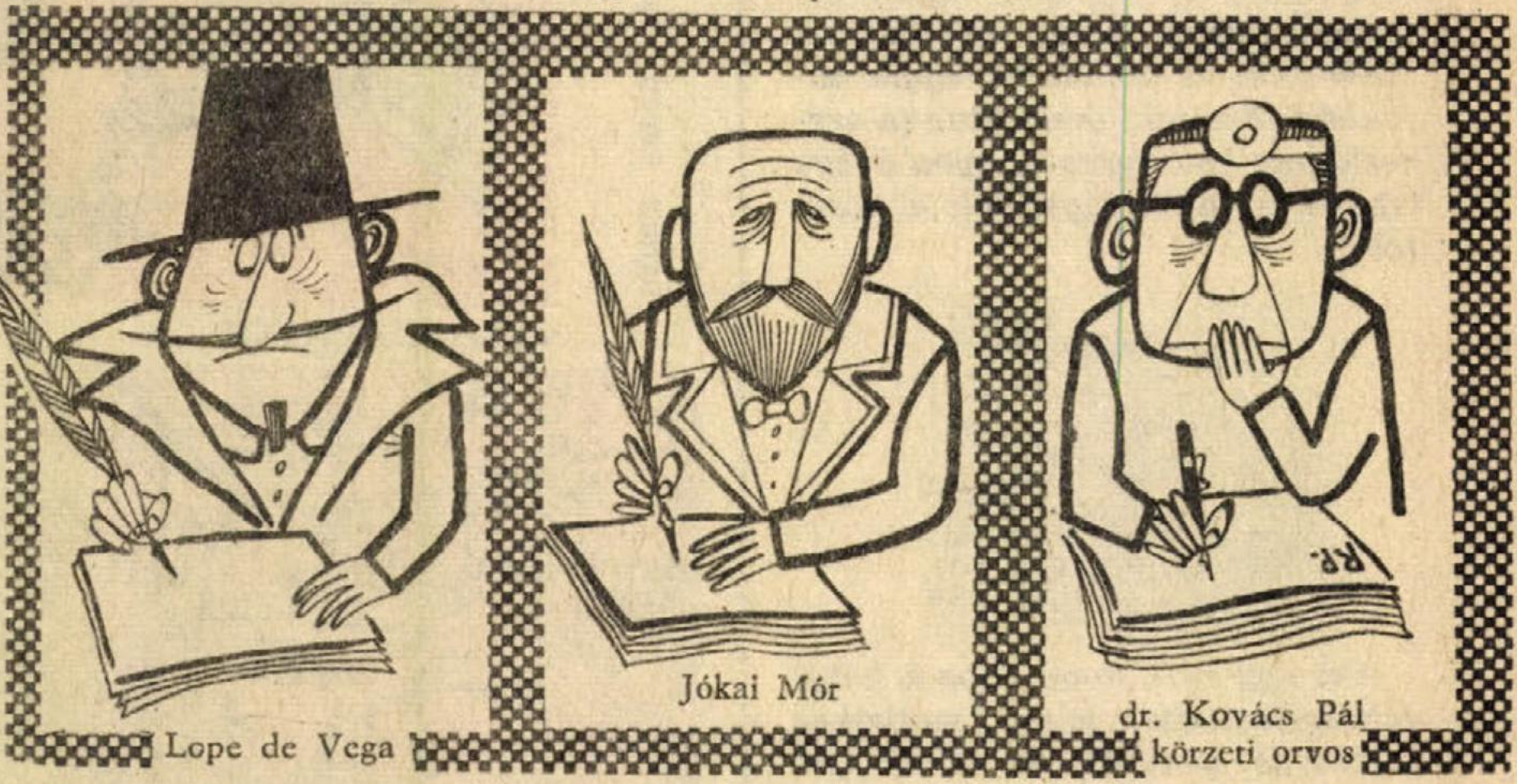

– Ha nem adja olcsóbban, megyek az SZTK-ba és felíratom vitaminban!

– Doktor úr, tessék nekem valami gömbölyűt írni. Viszem a gyereknek golyózni...

A legtermékenyebb írók

Lope de Vega

Jókai Mór

dr. Kovács Pál körzeti orvos

KÍSÉRLETI SZÍNHÁZ

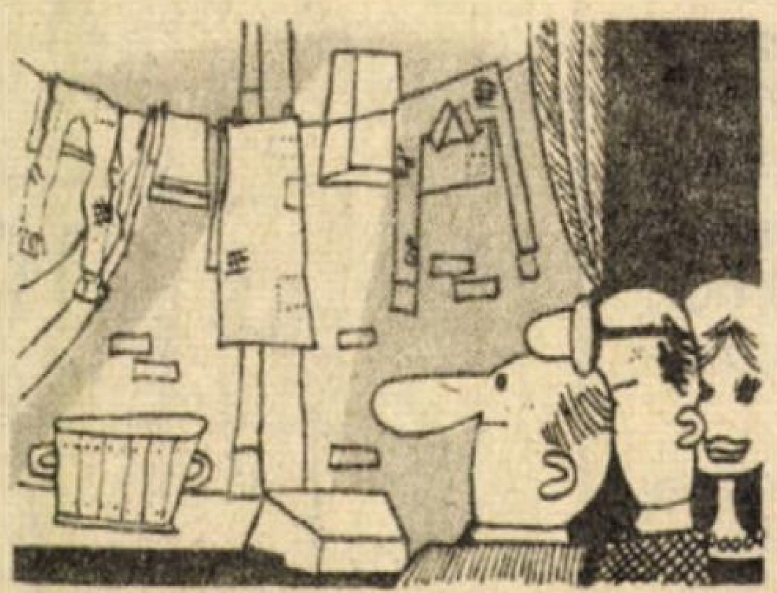
Egyik délután azzal fogad Rézmáz Kázmér a Cimbalom kávéházban, hogy nincs-e kedvem színházba jönni? Tudniillik a barátja, bizonyos Povács Ernő, meghívta őt a Kazamata Színház főpróbájára. Útközben még nyakon csíptük a kövér Meszetnekit, és együtt poroszkáltunk fel a Halászbástyára. Ugyanis innen lehet lejutni a vár alatti titokzatos folyosó-rendszerbe, amelynek egyik félreeső, de meghitt zugát foglalja el a Kazamata Színház.

Az új kulturális vállalkozást néhány lelkes, művészetkedvelő fiatal áldozatkész kezdeményezése hozta létre. Mint Povács Ernő elmondotta, modern darabokat szeretnének itt bemutatni – ahogy az mostanában dívik –, szigorúan kísérleti jelleggel. Ma például William C. Bluff oklahomai szerző „Smanci néni, gyere haza, úgyszólván minden meg van bocsátva!" című, nagy port felvert színművét főpróbálják.

A karbidlámpák pislákoló fényénél – sajnos a villany még nincs bevezetve – nagy élvezettel néztük az érdekes produkciót. A „Smanci néni... stb... stb..." egy elidegenedett amerikai átlagcsalád sivár hétköznapjait ecsetelte komor színekkel. A mama folyton eszik, a papa folyton iszik, és a gyerekek folyton hülyeségeket kérdeznek. Egyik éjszaka a papa váratlanul betoppan, mire a mama kénytelen a szeretőjét bezárni a jégszekrénybe, s másnap aztán csodálkozik, hogy milyen hideg hozzá. Végül Agatha, a nagyobbik lány, a sok szorongástól padlókefélőgépnek képzeli magát, és elromlik. Beadják a szervizbe. Függöny.

Határozottan tetszett az újszerű móka, és amikor a kövér Meszetneki azt proponálta, hogy most pedig ugorjunk át a Régiposta utcába, ahol a nemrég alakult Mosókonyha-Színpadon épp ma van Kayanuku Pofabe szürrealista japán költő félszemélyes abszurd drámájának a premierje, minden további nélkül benne voltunk a dologban.

Ez a kísérleti színház, talán még az előzőnél is jobban

tetszett. A száradó ruhák jól pótolták a díszleteket, és a párás levegő pedig pompásan érzékeltette a mű fülledt atmoszféráját. Kayanuku anti-darabjának egyetlen szereplője egy derék cethalász, akit deréktől felfelé leharapott egy cápa, és a megmaradt rész három felvonáson keresztül elmélkedik a földi örömök múlandóságáról.

Az invenciózus előadásnak cirka éjfél felé lett vége, de a közel húsz főnyi publikum csak jóval később tudta elhagyni a nézőteret, mert a segédházfelügyelő megfeledkezett arról, hogy ma premier van, és szokása szerint este tízkor lelakatolta a padlásteret.

Fél kettő tájban vetődtem haza, s bár az előszobában lehúztam a cipőimet, mégis felébredt a család. Irtó ramazurit csaptak, hogy hol csavarogtam ilyen sokáig. A nagy zajra bejött a társbérlő, és dühösen megkérdezte:

– Miféle cirkusz ez, kérem?!

– Kísérleti cirkusz! – feleltem büszkén. – Vagy ha úgy jobban tetszik, zsebcirkusz.

Erre aztán nem tudott mit mondani.

Dalmáth Ferenc

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

Ki miben tudós?

A televízióban most folyó biológiai „Ki miben tudós?” vetélkedő beharangozásakor a játékvezető felhívta a nézőket, hogy vegyenek részt aktívan a versenyben. Az alábbiakban közre adom az elődöntők során készült versenydolgozatomat. Zárójelben tüntetem föl, hogy, mint zsűri, miképpen értékeltem a feleleteimet.

KÉRDÉS: Melyik az a madár, amelyik sem maga nem költi ki, sem mással nem költeti ki a tojásait, és hol él ilyen madár?

FELELET: Ilyen könynyelmű, felelőtlen madár sehol sem él, és nem is érdemli meg, hogy éljen. *(3 pont)*

KÉRDÉS: Mi az ág, mi a gally, mi a vessző?

FELELET: Ág az, ami a szegény embert húzza, és ha zöld, nehéz rávergődni. Gally az a rőzse, ami még fent van a fán. A vessző pedig egy írásjel. *(3 pont)*

KÉRDÉS: Mi a virág?

FELELET: A virág az a kis színes izé, amiért az asszonyok megbolondulnak, és nőnapon duplájára megy fel az ára. *(3 pont)*

KÉRDÉS: Mi a kéneső? Mi jut erről eszébe?

FELELET: Fogalmam sincs, hogy mi a kéneső, viszont az jut róla az eszembe, hogy vajon lehet-e már férfi esernyőt kapni? *(2 pont, mert csak a kérdés második felére válaszoltam kimerítően.)*

KÉRDÉS: Milyen hazai fecskeféléket ismer?

FELELET: Az egyik, az egy madár, állítólag eresz alatt fészkel, vidéki riportok alkalmával találkozunk vele néha. A másik fecske, az a mai fiatalok szerint úszónadrág, szerintem kettészakított zsebkendő. A harmadik fecske, az egy cigaretta-faj, vagy fajta, amiről leesik a füstszűrő. *(3 pont)*

KÉRDÉS: Mi jut eszébe a bimbózásról?

FELELET: A házfelügyelőnk lánya. *(3 pont)*

Összesen tizenhét pontot szereztem. Tisztelettel kérem tehát, hogy ennek alapján a középdöntőben is részt vehessek.

(kürti)

Nimzoindiai-védelem, hagymásrántotta, női lélek.

D. F.

Valóságos mestere vagyok a dugóhúzásnak. Bár a dugót kirántó jobb öklömet minden alkalommal belevágom az állambа, sohasem vesztem el annyira a lélekjelenlétemet, hogy ne tudnám kihalászni az üvegből a parafatörmelékeket.

F. L.

A magyar pipadohány minőségének kisipari megjavításában. Négy csomag Clubhoz fél csomag kerti pipadohányt keverek. A keverékből kiszedem a körülbelül százötven darab finánclábat és zsineghulladékot, a port intenzív szitálással eltávolítom, s utána az egész keveréket megszórom egy kis szárított borsmentával, somkóró-fűvel, levendulavirággal és szagos mügefűvel, majd szép lassan elszívom a világot járt barátaimtól kapott, jól pácolt, illatos külföldi pipadohányt . . .

F. Gy.

Ez szerintem életkor szerint változik. Én például gyerekkoromban a bélyegekben, ifjúkoromban a szerelemben, most már a gyógyszerekben vagyok tudós.

(f—p)

Készpénzből levegőt csinálok.

G. Sz.

Értekezleteken nyitott szemmel tudok aludni.

M. Gy.

Bármilyen széklábból gyújtóst tudok faragni.

P. L.

Meglehetős jártasságra tettem szert a rovartan (entomológia) berkeiben: tudom, miből lesz a cserebogár, azt is, hogy mitől döglik a légy, sőt ismerem a főnököm bogarait is!

R. B.

Emberi hangokat tudok utánozni!

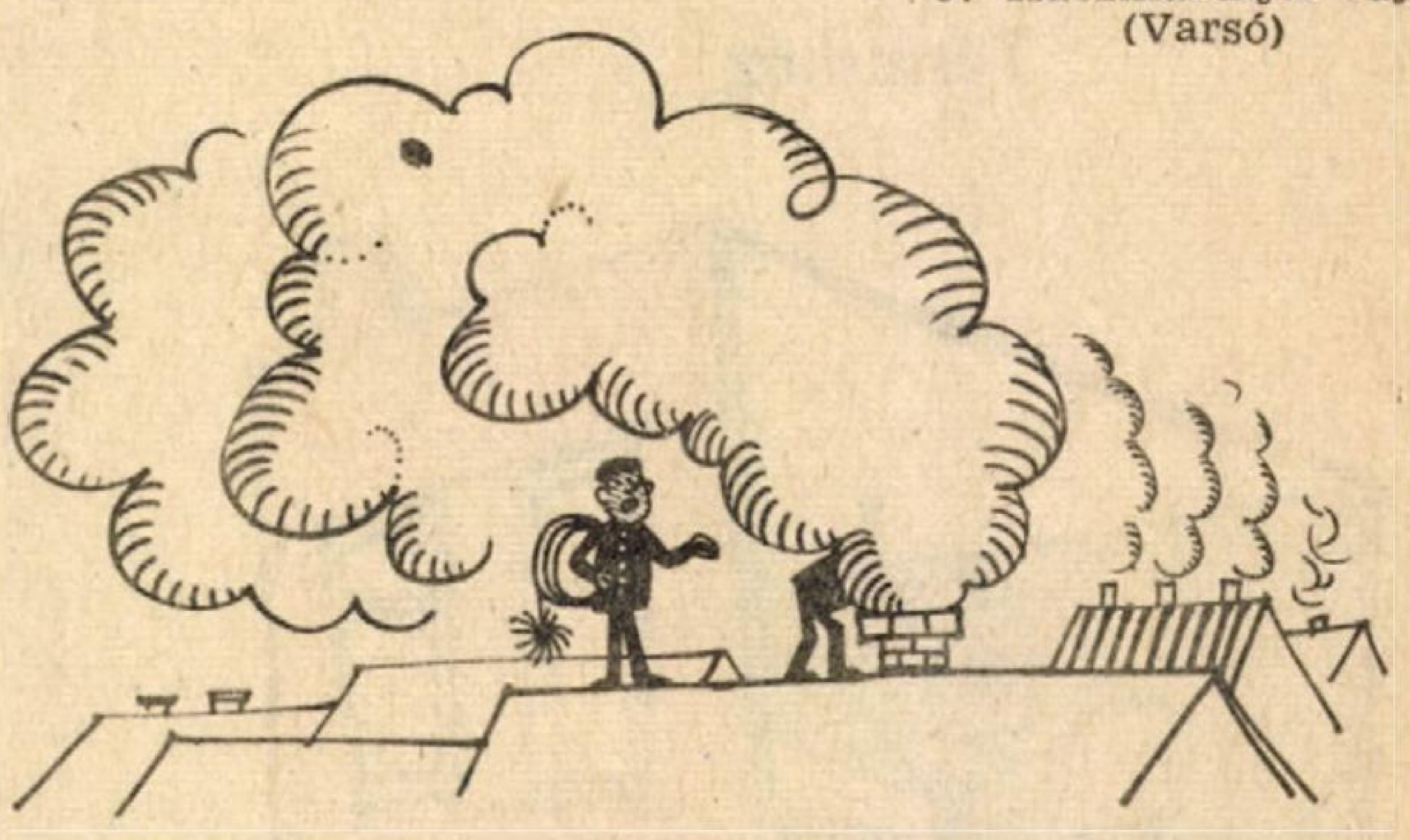
S. P.

Több száz telefonszámot tudok fejből, csak azt nem tudom már, hogy melyik kié.

(t)

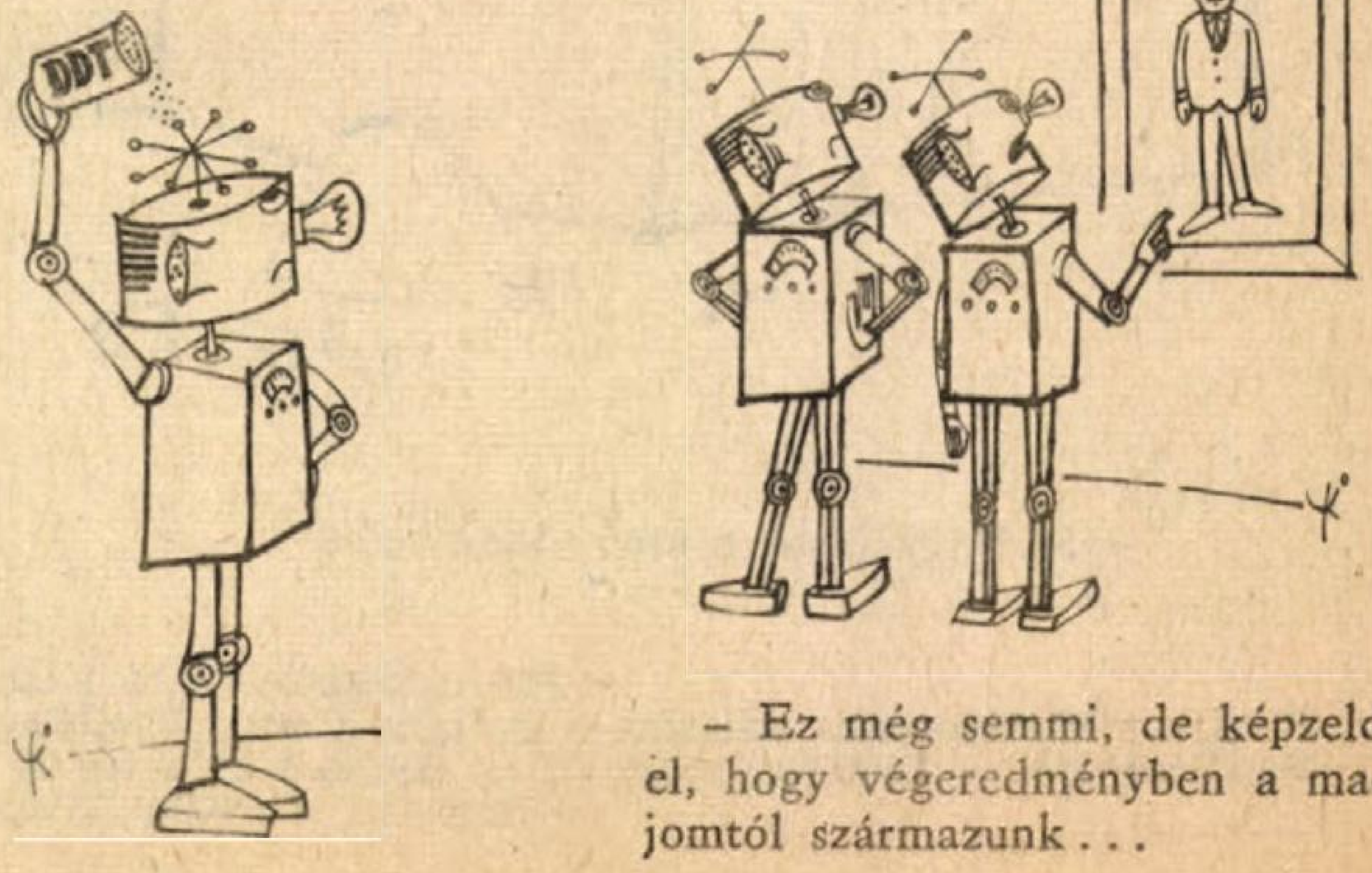
import humor

J. Kaczmarczyk rajzai (Varsó)

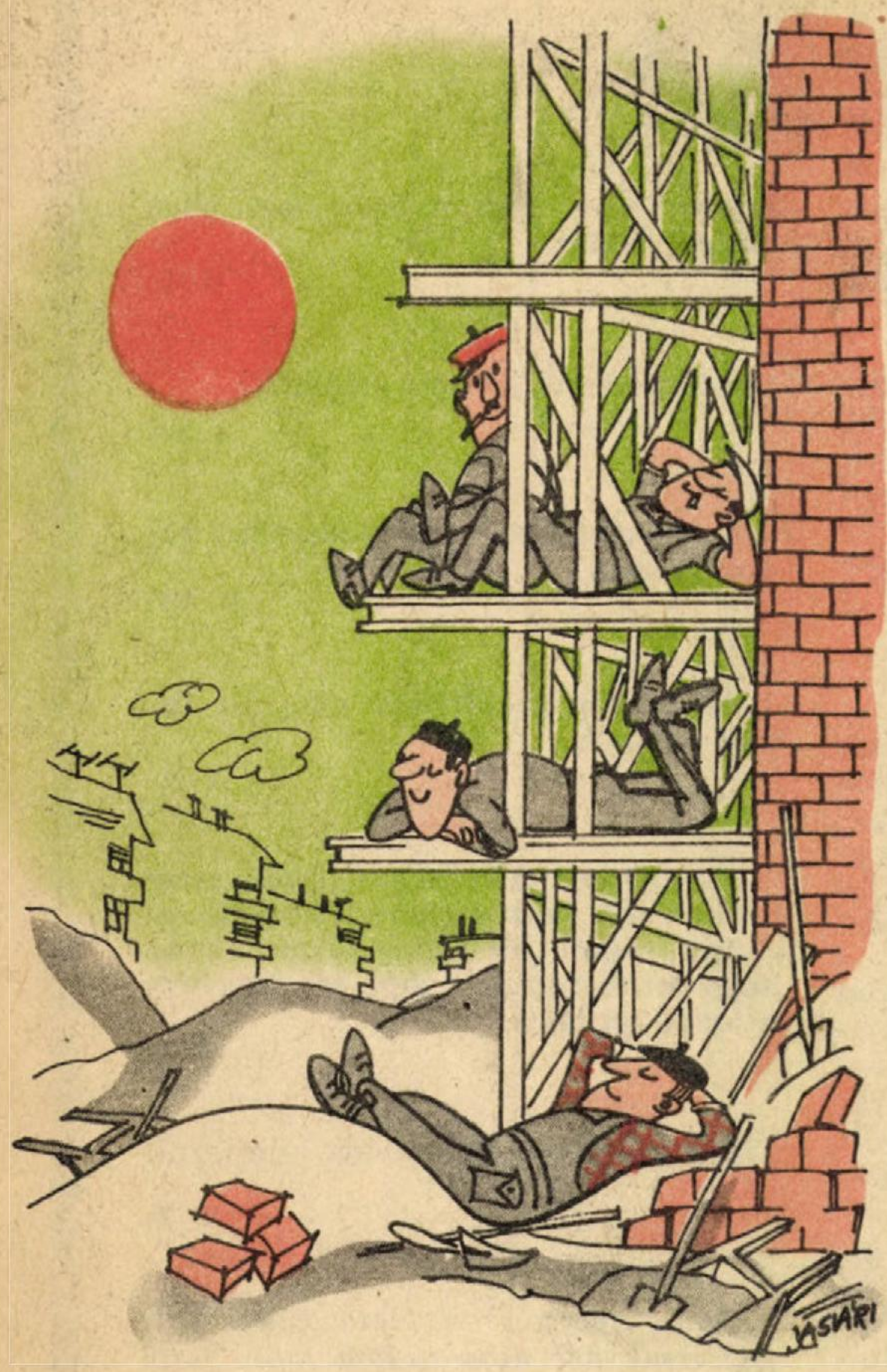
– És mondd, hogyan sikerült leszoknod a dohányzásról?

FEJMOSÁS

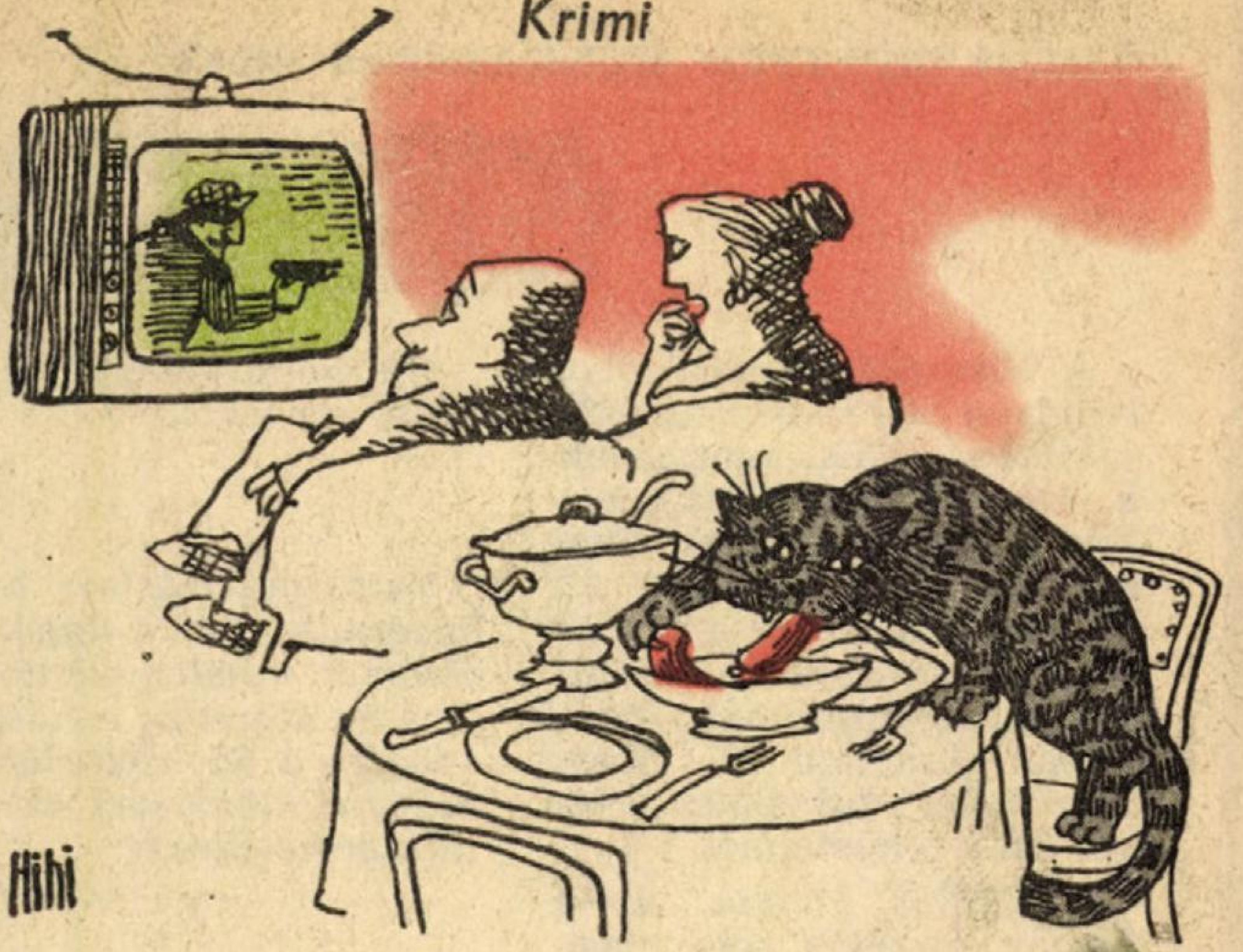
– Ez még semmi, de képzeld el, hogy végeredményben a majomtól származunk . . .

Építkezés

– Azért most már van ereje a napnak! . . .

Krimi

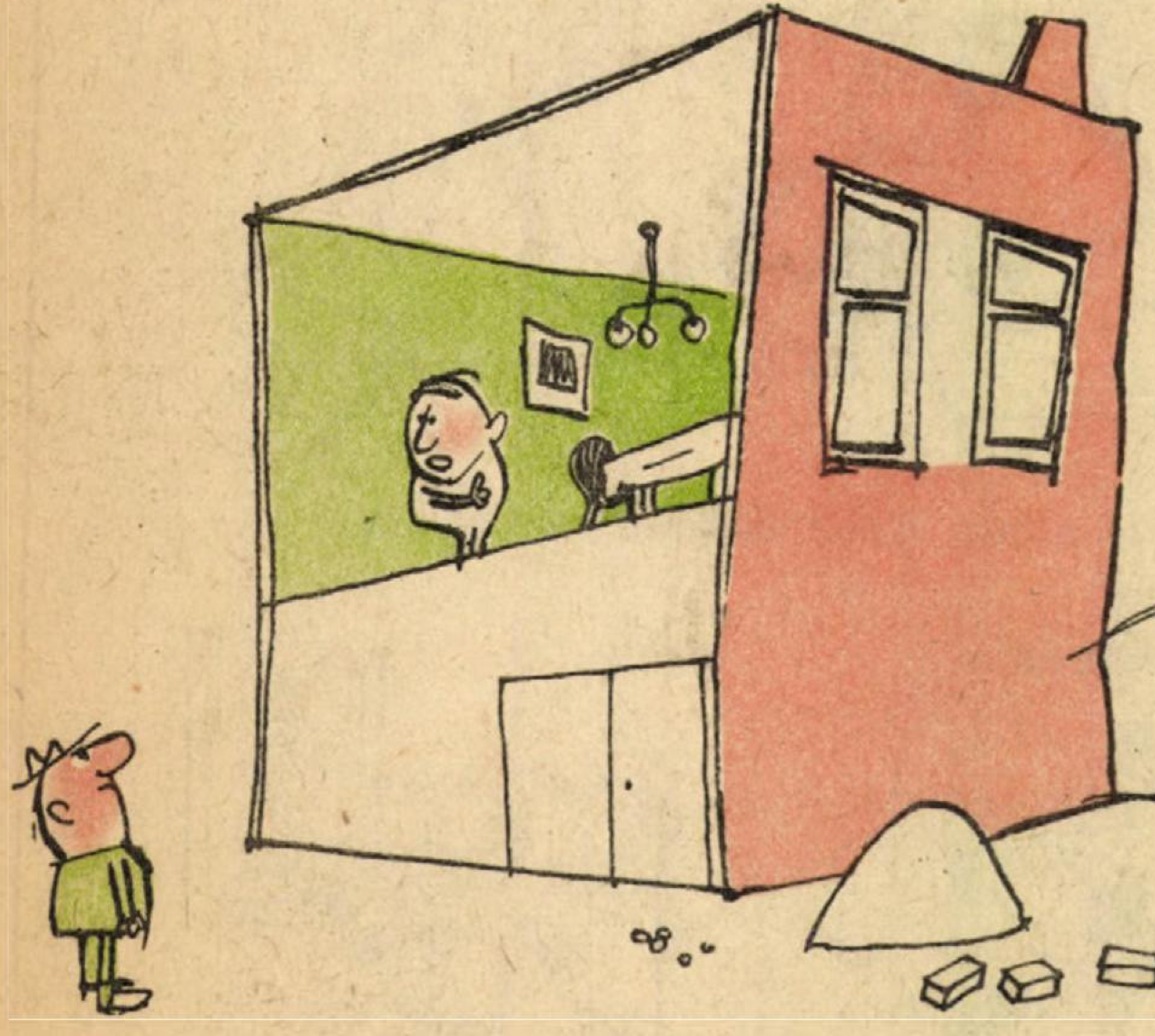
Egy bűnügyi film után

– Úgy látszik, a filmen más revolvert használnak . . .

Pesthy István rajza

Társasház

– Most gyűjtünk a jobb oldali falra!

Koratavasz

– Csak azt tudnám, komám, hogy ez nálam még a téli álmosság vagy már a tavaszi fáradtság! . . .

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220 – 66.0646 – Kossuth Nyomda, Budapest
Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850. INDEX: 25504